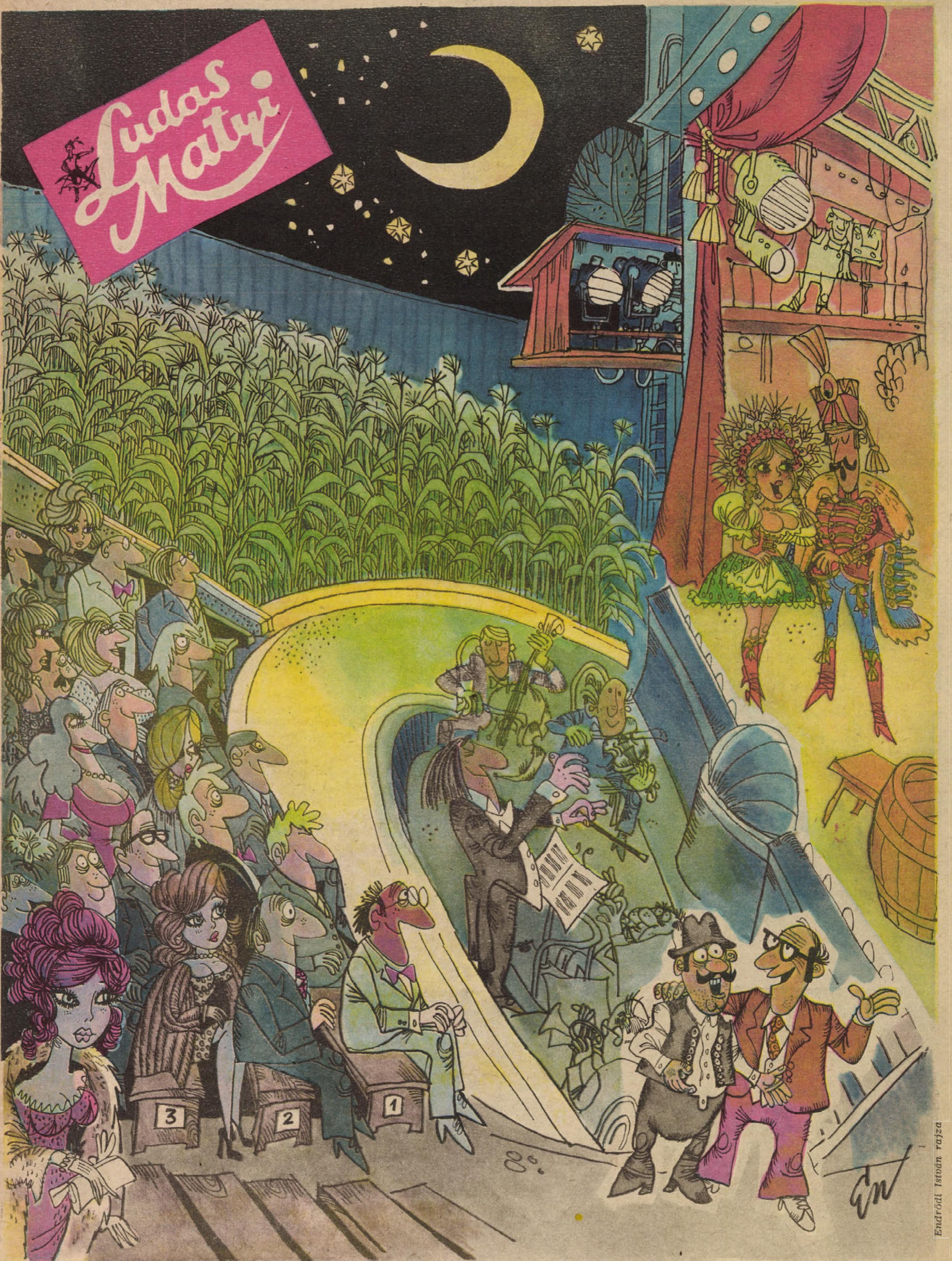
XXXI. ÉVFOLYAM, 24. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1975. JÚNIUS 12.

SZABADTÉRI SZÍNPAD

— Az idén biztosra megyünk! Ha nem esik, jól fizet a közönség, ha esik, jól fizet a kukorica.

KEDVES LUDAS!

Miért nem hívom fel B.-t?

Fel kellene hívnom B.-t, fontos ügyben. A száma nincs benne a könyvben, mert csak három évvel ezelőtt kapott telefont, a most szolgálatban levő könyvek pedig öt-hat esztendősek, lassan iskolaköteles korba lépnek. Tárcsázom hát a 170—000 számot, az egyéni előfizetők neve szerinti tudakozót. Tárcsázom egy negyedóráig, lankadatlan szorgalommal, minden eredmény nélkül. Nem mérgelődöm, mert arra gondolok, hogy éppen a régi telefonkönyvek miatt is, milyen sok a munkájuk azoknak a kedves lányoknak ott a tudakozóban. Azóta rengeteg szám megváltozott, felszereltek hatvanezer új telefont...

Egy kis energiagyűjtő szünet után tárcsázom újfent a tudakozót. Nem jelentkezik... Nem, nem vagyok ideges, mert közben olyan fennkölt dolgokra gondolok, mint a családvédelem, a továbbtanulás, a közhasznú társadalmi tevékenység... Én ugyanis tudom, hogy azért jelentkezik olyan nehezen a tudakozó, mert a rengeteg munkájukhoz nagyon kevesen vannak. Néha 2—3 kismama is otthon marad, náthás gyerekét ápolni, s ennek következtében néhány kezelőasztal üres. Hiába, ez nem olyan munka, hogy bedolgozókkal lehetne megoldani, nem viheti haza néhány kiló kábelt, meg néhány telefonkönyvet az a kedves asszonyka, hogy otthon, egyéb ház körüli teendői mellett végezze el a kíváncsi telefonelőfizetők tájékoztatását... És nemcsak a kismamák hiányoznak. Marika biztosan Nyíregyházán felvételezik a tanárképzőben, Rózsika vöröskeresztes értekezletre ment... Nem, nem vagyok ideges, de azért jó lesz most megint egy kis pihenőt tartani...

Aztán kezdődik minden elölről. Tárcsázok, várok... tárcsázok, várok... Hurrá, végre jelentkezik! De ő a közületi tudakozó, nekem nem tud felvilágosítást adni... Nem dühöngök, juszt sem dühöngök, mert én tudom, hogy egy kezelő-

nő húszkilónyi vaskos kötetekkel dolgozik, nem lehet előtte minden könyv az asztalon, mert akkor ő nem férne oda... Tárcsázok, várok... Nem, nem dühöngök, lehet, hogy túl hangosan csaptam le azt a kagylót, de akkor sem dühöngök. Mert én tudom, hogy ez nem sokáig marad már így, nem sokáig kell a központos kislányoknak azokkal a behemót nagy könyvekkel bajlódniok, megvásároltunk és hamarosan bevezetünk egy kulturáltabb módszert. Már készül a zsindelykártyás nyilvántartás. (Hadd ne meséljem el mi az, mert nagyon nehéz lenne. Eredeti nevének szó szerinti fordítása korpába áztatott kenderkötél, ez túlságosan murisnak hangzik, ehelyett találták ki a zsindelykártyát.) Erről mikrofilmet készítenek, amely nagyon megkönnyíti és meggyorsítja az új telefonkönyvek készítését, s ami a legfontosabb: a tudakozóban dolgozók munkáját... Közben azért tárcsázok, várok, tárcsázok, várok... És egyáltalán nem vagyok ideges. Nem is tudom, mitől van az a kis remegés a szájam szélén, hiszen én tudom, hogy már zsindelyezik a nyilvántartást és január másodikától gyökeresen megváltozik itt minden! Akkor a tudakozós kisasszony csak ül a készüléke előtt, mint a moziban, és mikrofilmről olvassa le nekem villámgyorsan a választ...

Egy pillantás az órámra: ötven perce próbálom megkapni a számot, pedig nincs is csúcsidő, este van, rég elütötte a fél nyolcat a tévéhíradó... Na még egyszer: próba, szerencse! Tárcsázok, várok... És egyáltalán nem dühöngök, a telefonasztalka lábát is csak szórakozottságból rúgdalom. Én ugyanis tudom, hogy öt és fél millió hívásra ötmillió foglalt jelzés esik a statisztikák szerint (a posta vezérigazgatója szerint olyan ez, mintha a május elsejei menetet az Astoria aluljáróján vezetnék át), nekem most pechem van, még az átlagosnál is több foglalt jelzés esik rám...

A 75. percben végül feladom. Tulajdonképp nincs is már olyan messze az a január másodika, majd akkor felhívom B.-t... És addigra talán ez a buta rángatózás is kiáll a fejemből, nem is tudom mitől lehet, amikor még leültem a 170—000 számot tárcsázni, semmi bajom sem volt...

R. B.

IZZÓ GOND

A közművelődés szolgálatában nagyon hasznos eszköz a filmvetítés. Ezt segíti elő a népszerű lengyel gyártmányú, 16 mm-es keskenyfilmvetítő gép, amely — ellentétben a korábbi gépekkel — 220 volttal üzemel.

A természetes elhasználódás következtében szükségszerűen kiég a vetítő izzó, ki kellene cserélni. Ez a 220 voltos, 500 wattos vetítő sajnos hiánycikk, bár az Egyesült Izzó gyártja.

Az illetékes üzlet eladója szerint általában félévenként megjelenik egy kisebb szállítmány Budapesten a Tungsram, vagy a Dia-boltban, de hogy mikor, azt mi vidéken nem tudjuk. Mire érdeklődünk, a válasz mindig az, hogy nincs. Egy kicsit körültekintőbb szervezéssel meg lehetne és kellene oldani ezt a kicsinek tűnő, de nagyon bosszantó problémát.

Szabó Zsigmond
8000 Székesfehérvár
József A. u. 80.

SÖTÉT A TÉR

Pesterzsébeten, a Mátyás király téren van két darab háromágú ostornyeles villanylámpa, amely gyakran elromlik és szinte állandóan sötétség borul a térre. Tavalyelőtt a tanácshoz írtam panaszlevelet ebben az ügyben, akkor megjavították a lámpákat, de csak 3—4 hónapig világítottak rendesen. Tavaly a Ludas Matyihoz írtam panaszlevelet, akkor újból megjavították a világítást, de csak néhány hónapig tartott a „fényesség", azóta ismét sötétség honol a téren. Jó lenne, ha az Elektromos Művek nem várna az állandó noszogatásra, időnként ők is szétnézhetnének a téren, s megjavíthatnák a villanyokat. De nem csak átmeneti jelleggel, egy-két hónapos időtartamra!

Barabás Gyuláné
Bp. XX.,
Mátyás király tér 18.

REPÜLŐ LEMEZ

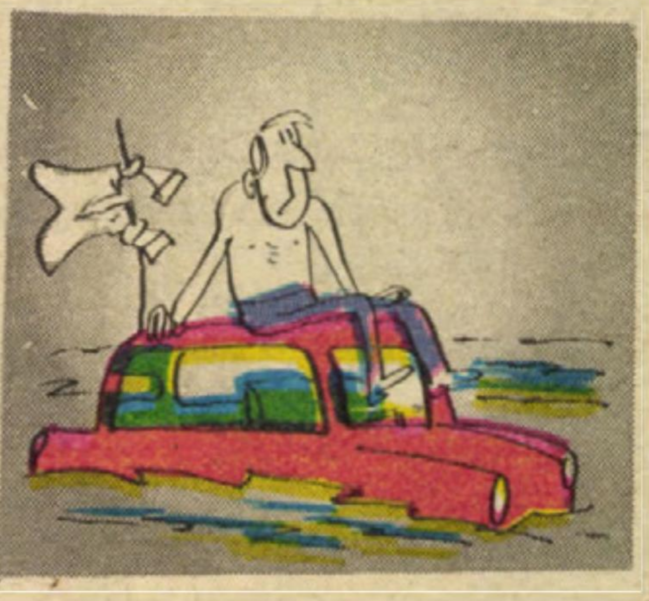
Hetvenéves nyugdíjas tervezőtechnikus vagyok. Szenvedélyem, hobbym a játékkészítés: a gyerekeimnek készítek játékokat. Több mint egy éve járkálok, írogatok különböző helyekre, hogy 1 négyzetméter 1,2 milliméteres réteges lemezt (úgynevezett repülőlemezt) tudjak venni két kis modellhajó építéséhez, de nem kapok sehol.

A „Ludas Matyi" nyilvánossága sokakon segített — hátha rajtam is tudna segíteni. Nem pénz kérdése, szívesen fizetek, csak valahol tudjak kapni, hogy a játékokat kis unokáim és a magam örömére el tudjam készíteni.

Fábián Ferenc
2310 Szigetszentmiklós
József Attila telep XVI. fy.

ÜDÜLŐÖVEZET A SÁRBAN

Ráckeve és Szigetszentmárton között található a főváros környékének egyik legszebb fekvésű üdülőtelepe, az apró hétvégi házakból álló Horgásztanya. Csúnya időben ez a kis te-

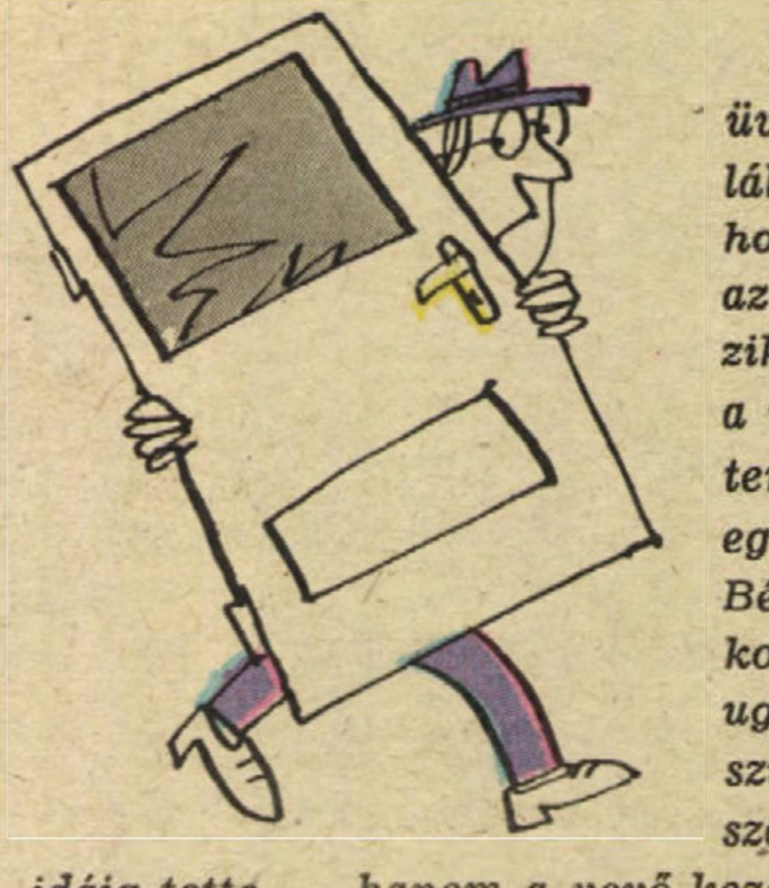

lepülés sajnos egyáltalán nem „található", a felette főhatóságot gyakorló szigetszentmártoni tanács jóvoltából ugyanis az oda vezető út sártengerré változik. Ilyenkor azután se ki, se be...

A hétvégi pihenésüket töltő dolgozók, ha esetleg szombaton éjjel ered el az eső, hajnalok hajnalán kénytelenek Trabantjukkal, Zsigulijukkal vagy Skodájukkal — ez nem a drága nyugati autók környéke — pánikszerűen menekülni, de így is előfordul, hogy egy-egy gépkocsi beragad, sőt összetörik. Hogy akkor mi történne, ha ilyen esetben valakinek mentőautóra volna szüksége, arra gondolni sem mer senki. A járható útra vonatkozó kérésünk a tanácsnál évek óta süket fülekre talál. Pedig nem kívánnánk csodát, nem igénylünk autósztrádát vagy tükörsima aszfaltot, azt viszont nem tudjuk elhinni, hogy *néhány fuvar közuzalékra, salakra vagy sóderre* ne jusson pénz.

Ötvös Lajos,
a Csepel Vas- és Fémművek
dolgozója, Budapest IX.,
Gönczi Pál utca 6.

ÜVEGES ÜGY

Betörött a szobaajtónk üvege. Nem kell nagy találékonyság hozzá, hogy hova forduljunk: egyedül az Üvegesek Ktsz foglalkozik a beüvegezéssel. Illetve a mondatot múlt időbe kell tennem, mert kerületünk egyetlen fiókja a Bartók Béla úton már nem foglalkozik ezzel. Méretre vágja ugyan az üveget, de a helyszínre már nem küldi ki szakemberét — mint ahogy idáig tette —, hanem a vevő kezébe nyomja, csinálja meg maga. Mi régi diákok, üvegezést még nem tanultunk a politechnikán, így bizony nem is vállalkozhatunk rá. Ám üres kézzel nem bocsátanak el a Ktsz-ben. Javasolják: keressünk kisiparost, bár jóindulatúlag hozzáteszik: a kerület egyetlen szakembere éppen beteg, vagy kössünk biztosítást, úgy mégis ki tudnak jönni. Ha vállalat hívná őket, akkor sem zárkóznának el. Ez is biztató dolog, de egy tábla ablaküvegért igazán kár lenne részvénytársaságot alapítani. Szóval így áll a helyzet. A szakember nem jön házhoz. Szomorú dolog amikor egy szolgáltató vállalat csupán jótanáccsal tud már szolgálni.

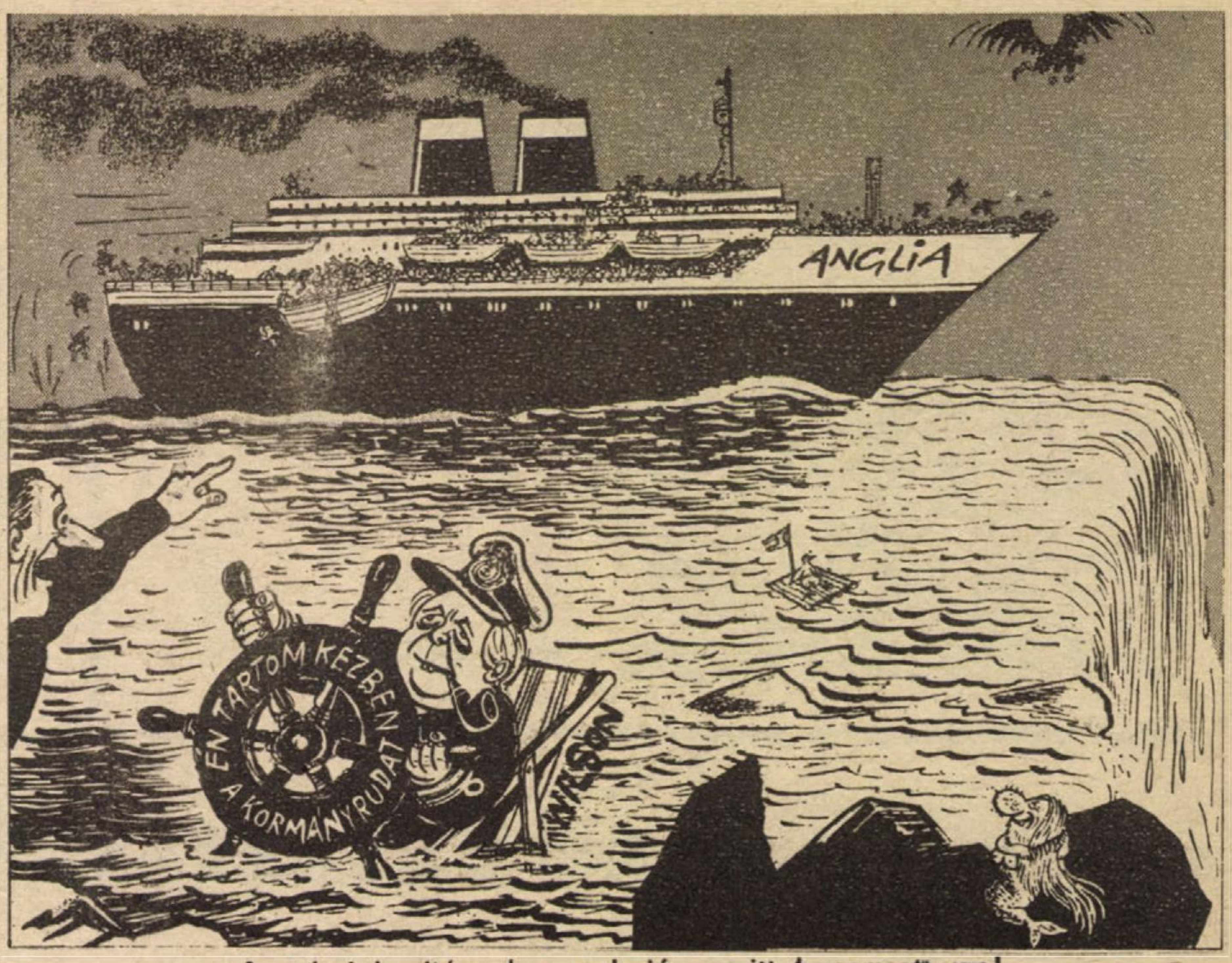
Atányi H. László
1119 Bp., Szakasits út 23.

RÉGI IDŐK DIVATJA

– O, csak egy harmincéves kis rongy ...

EGY KIS TÉVEDÉS

– Az a baj, kapitány, hogy a hajó nem itt, hanem ott van! („Time", USA)

MEGHÍVOM BUDAPESTRE

El kéne utazni, világot látni. Melyiket válasszam? Napos Itáliát, hegyvölgyes Ausztriát, tavaktól csillogó Svájcot, franciák kék öbleit, ködös, rejtélyes tájakat, norvégok fjordjait, hollandok tulipánmezőit? Azt hiszem, mindet választom.

*

Elindultam — mint tipikus magyar turista — egy osztrák—francia—angol—belga—holland—nyugatnémet—svéd—finn körutazásra. Lehet, hogy útközben beugrom még a görögökhöz, törökökhöz, spanyolokhoz, luxemburgiakhoz.

*

Azt mondják, ekkora programhoz nem elég az a pénz, amit adnak. Merthogy többe kerül a szállás, meg a koszt. De ki akar ilyen hiábavalóságokra pénzt kidobni, mint szállás, meg koszt? Az a pénz, amit adnak éppen elég lesz — egy japán sztereo magnó-lemezjátszóra hangfalakkal. És, ha a pénzem kicsi is, de a szívem nagy. Forrón dobogó magyar szív ez. Nyílt, őszinte, vendégszerető. Majdcsak akadnak jóemberek, akik segítenek az ilyen szívnek.

*

A Budapest—Bécs vonaton útitársam egy osztrák gyógypedagógus nagyon kedves. Célzok rá, hogy még nincs szállásom. Találat; meghív magához egy éjszakára. Viszonzásul azonnal meghívom hozzám, Budapestre. Jöjjön mihamarább, családostul. De tényleg, de biz'isten, becsszóra ...

*

Az olasz kabinos roppant rendes. Engedi, hogy ingyen levetkőzzem egy sufniban. Sőt, hogy felöltözzem. Persze én nem maradok adósa. Meghívom, jöjjön Pestre, nálam ehet, ihat, alhat, ameddig akar. Egy hónap múlva otthon leszek. Felőlem már akkor is jöhet.

*

Egy idős francia postáskisasszony nagyon aranyos. Megmondja, hogy hány óra. Illetve mutatja az óráját. Nahát, hadd lássa milyen a magyar vendégszeretet! Madame, ezennel ünnepélyesen meghívom Budapestre. El se akarja hinni, hogy komolyan gondolom. Ezeknek fogalmuk sincs, milyen nyíltszívűek vagyunk mi, magyarok.

*

Az angol kalauz meg akar büntetni, mert nem váltottam jegyet. Persze amint meghívom Bjudapesztre, mindjárt megenyhül. Kérdi, lehet-e nálunk horgászni. Mondom, mi az, hogy! Személyesen ismerem az összes halat a Balatonban. Mikor jöhet? Amikor tetszik. De most egyelőre utazom.

*

Két napja nem ettem, de egy holland kofa ad egy darab sajtot. Jó tett helyébe jót várj, meghívom Budapestre. Elmondom, mit ehet nálam: újházi tyúkleves, bakonyi sertésborda, Gundel palacsinta. Nem hiszi. Csak akkor, amikor odaadom a névjegyem. Még marad egy pár darab.

*

Norvégiában nehezen kapok lakást, mert fizetni kell érte. Végül egy protestáns lelkipásztor lát vendégül. Persze, azt hiszi ingyen teszi, de téved, mert meghívom, legyen a vendégem Pesten családostul. Azt mondja, hogy bajos lesz, mert öt kicsi gyereke van. Hát aztán, elég nagy az én szobakonyhás lakásom, elférnek benne.

Egy finn gyepmester tüzet adott az utcán. Szóba elegyedtünk. Mondtam neki, mester, gyepmester, jöjjön Budapestre. Megígérte, eleget tesz meghívásomnak. Remélem, nem csap be.

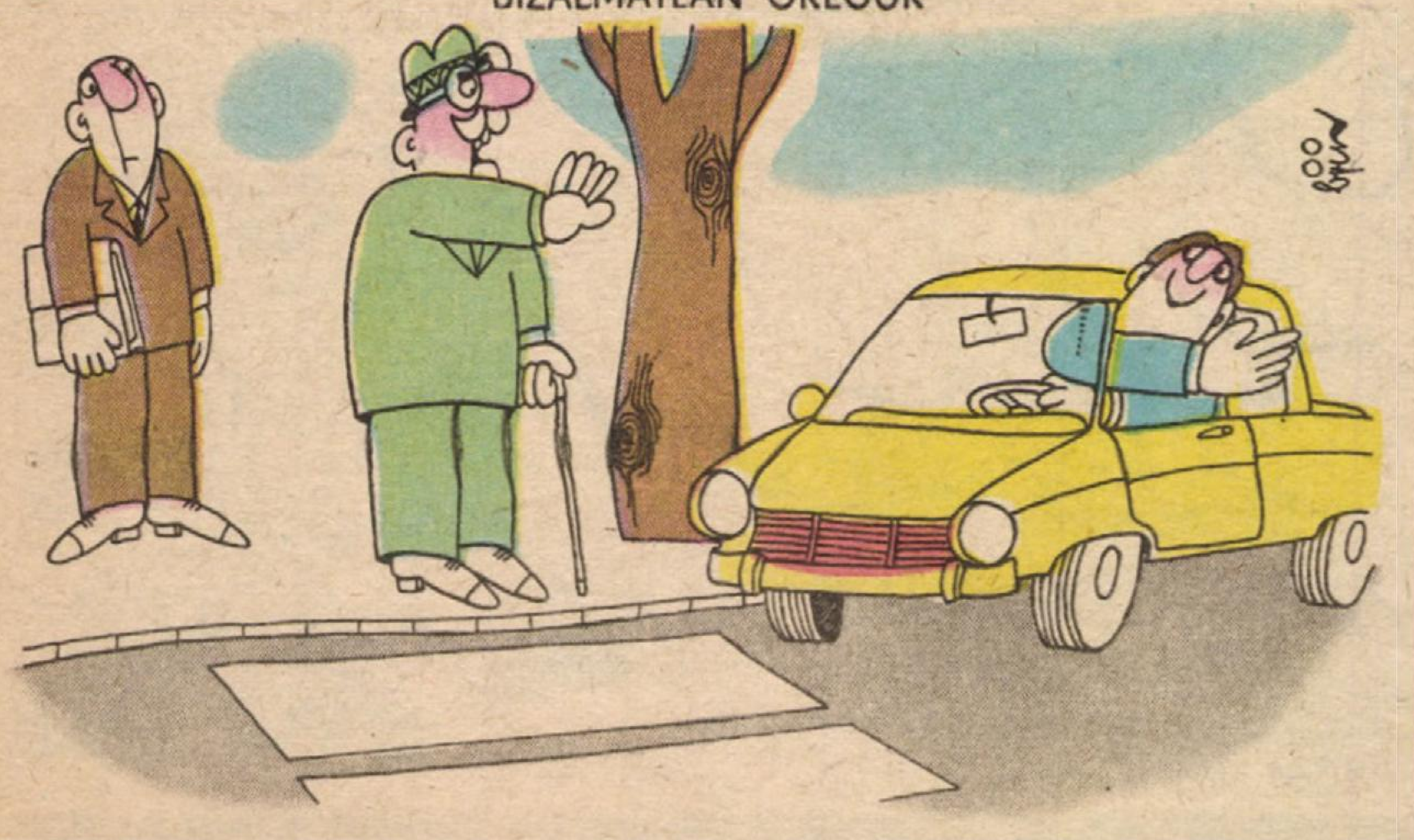
*

Egy kicsit fárasztó utazás volt, tovább is tartott, mint terveztem. Végre itthon vagyok! De mi ez a zaj a lépcsőházban? Kik ülnek itt a folyosón? Az osztrák gyógypedagógus, az olasz kabinos, a francia postáskisasszony, az angol kalauz, a holland kofa, meg a finn gyepmester bóbiskol a csomagjain. Amint meglátnak, felugrálnak, és örvendezve kiabálnak hatféle nyelven. Pedig fáradtak, már két napja várnak rám.

Hallom a liftet. Jó ég, csak nem jön még valaki? De nem, csak egy postás, távirattal. Az áll benne, hogy a norvég lelkipásztor az öt gyerekkel holnap érkezik.

Novobáczky Sándor

BIZALMATLAN ÖREGÚR

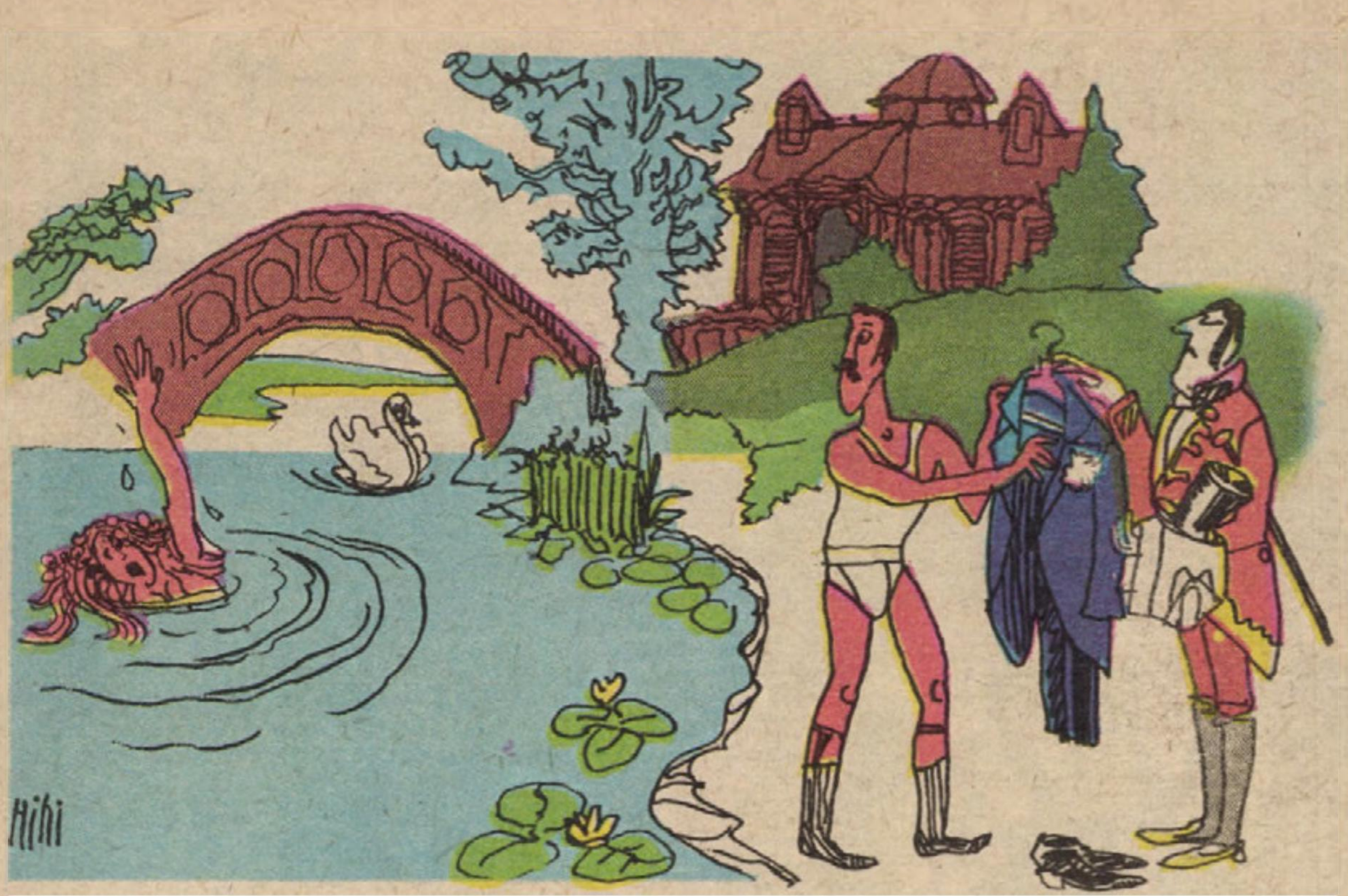
– Nem ugratsz be, fiacskám! Majd csak utánad megyek át a zebrán ...

HOSSZÚ ÉRTEKEZLET

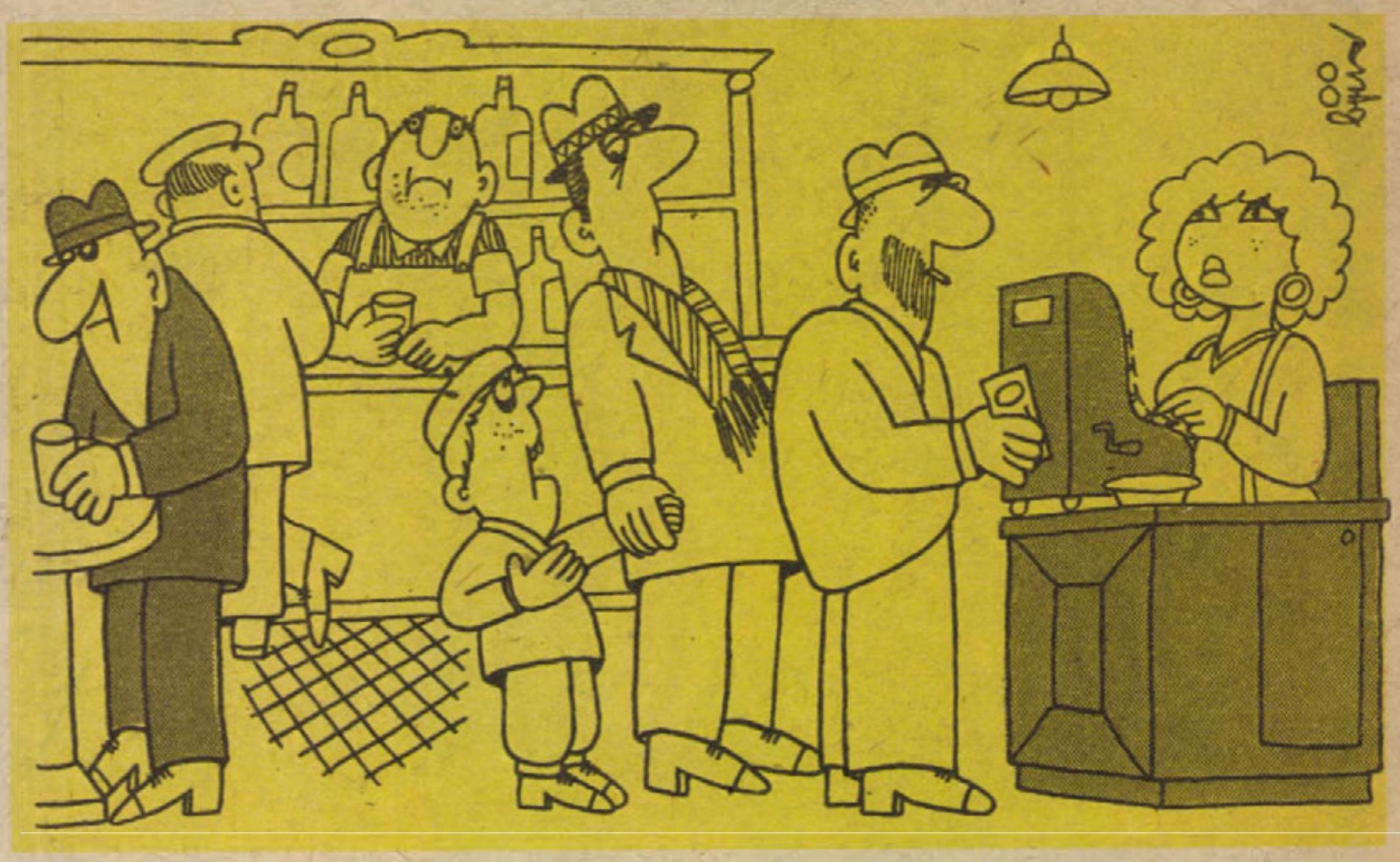

– Na-na! Te a meccset hallgatod ...

ANGOL HIDEGVÉR

VASÁRNAPI SÉTA

– Apu, a málnát te idd meg, a konyakot meg én . . .

Levélváltás az elosztásról

Kedves Szerkesztő elvtárs!

Legutóbbi cikkében a manapság divatossá vált nagyzási hóborttal foglalkozott. Arról írt, hogy mindenkinek csak annyit szabad elköltenie, amennyire a keresetéből, a jövedelméből telik. A múlt héten az újpesti nagygyűlésen elhangzott választási beszédben többek között arról volt szó, hogy csak azt oszthatjuk el, illetve csak azt s z a b a d elosztani, amit megtermelünk. Különösen fontos, hogy megtartsuk a sorrendet, vagyis első a termelés és csak azután jöhet az elosztás. Vajon mindenki megérti-e ennek az egyszerű alapelvnek a fontosságát és közérdekű jelentőségét?

Kedves Olvasónk!

Nem nehéz megérteni: többet és jobbat kell termelnünk, hogy jobban, de legalább olyan jól éljünk, mint most. Mégsem merem azt mondani, hogy mindenki megérti. Egyelőre megelégszem azzal, hogy kevés kivétellel megértik. Főleg ennek a kevés kivételnek hívom fel a figyelmét a saját egyéni gazdálkodására: mindenki csak annyit költhet, amennyi a bevétele, amennyit becsületes munkával megkeres. Az államháztartás sem költhet és nem oszthat el többet, mint amennyi a bevétele.

Többet csak akkor lehet elosztani, és csak akkor jut több az egyénnek, ha ezért mindenki tesz is valamit. Ha például minden munkahelyen mindenki a saját munkáját az eddiginél jobban megszervezi; ha a fölösleges bürokráciát csökkenti, hogy a felszabadult munkaerő a termelés növelését segítse; ha a munkafegyelmet önkéntesen vállalja: nem később kezd a munkájához és nem fejezi be korábban (nem munkaidőben a munkahelyén reggelizik, hanem a munkaidő előtt otthon, és munkaidő után kezdi a mosdást, fürdést, öltözködést, nem pedig munkaidőben); ha munkájában az ésszerű takarékosságot tartja szem előtt, akár az anyag helyes felhasználásáról, akár a gépek gazdaságosabb kihasználásáról vagy bármi másról legyen is szó. Sorolhatnám még, de talán ennyi is elég lelkiismeret- és gondolatébresztőnek.

Csak azoknak mondom, akik ezt még nem értik meg: a családok háztartásában *kicsiben* ugyanaz zajlik le, mint *nagyban* az egész államháztartásban. A háziasszonynak (aki egyben dolgozó nő és rendszerint ő a pénzügyminiszter a családban) ugyanolyan nagy gondja van *kicsiben* a jövedelem gazdaságos és helyes felhasználásával, mint a kormánynak és a pénzügyminiszternek *nagyban* a nemzeti jövedelem elosztásával és felhasználásával.

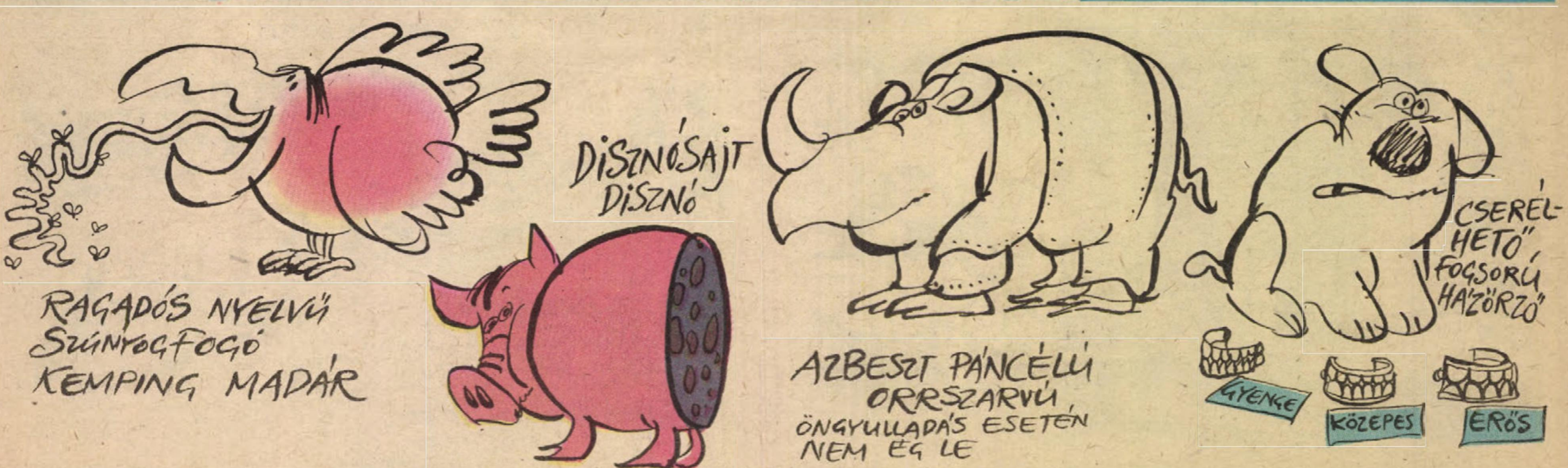
Ha a háziasszony jól gazdálkodik és tudja, hogy havonként, illetve évenként mennyi a bevétele, akkor meg tudja tervezni, hogy mennyit költhet. Azaz: mennyi a költsége lakásra, étkezésre, szórakozásra, általában a megélhetésre, vásárolhat-e tartós fogyasztási cikkeket, ő és a család többi tagja, hogyan és milyen minőségben öltözködhet, mennyit tud félretenni ahhoz, hogy autót vegyen, vagy esetleg futja-e külföldi utazásra? A tervezésben és a költségek előteremtésében segítenie kell a család minden tagjának, hogy a reális terveket meg tudják valósítani. Így van ez az államháztartásban is, csak éppen az egész társadalom összefogására van szükség.

Mindenki közvetve vagy közvetlenül részt vesz a termelésben és munkájával a népgazdaság eredményességét segíti. De csak a jó munkájával. Mulasztásával, hanyagságával gyengíti a népgazdaságot, akadályozza a jobb eredmények elérését és a tervezett elosztás megvalósulását.

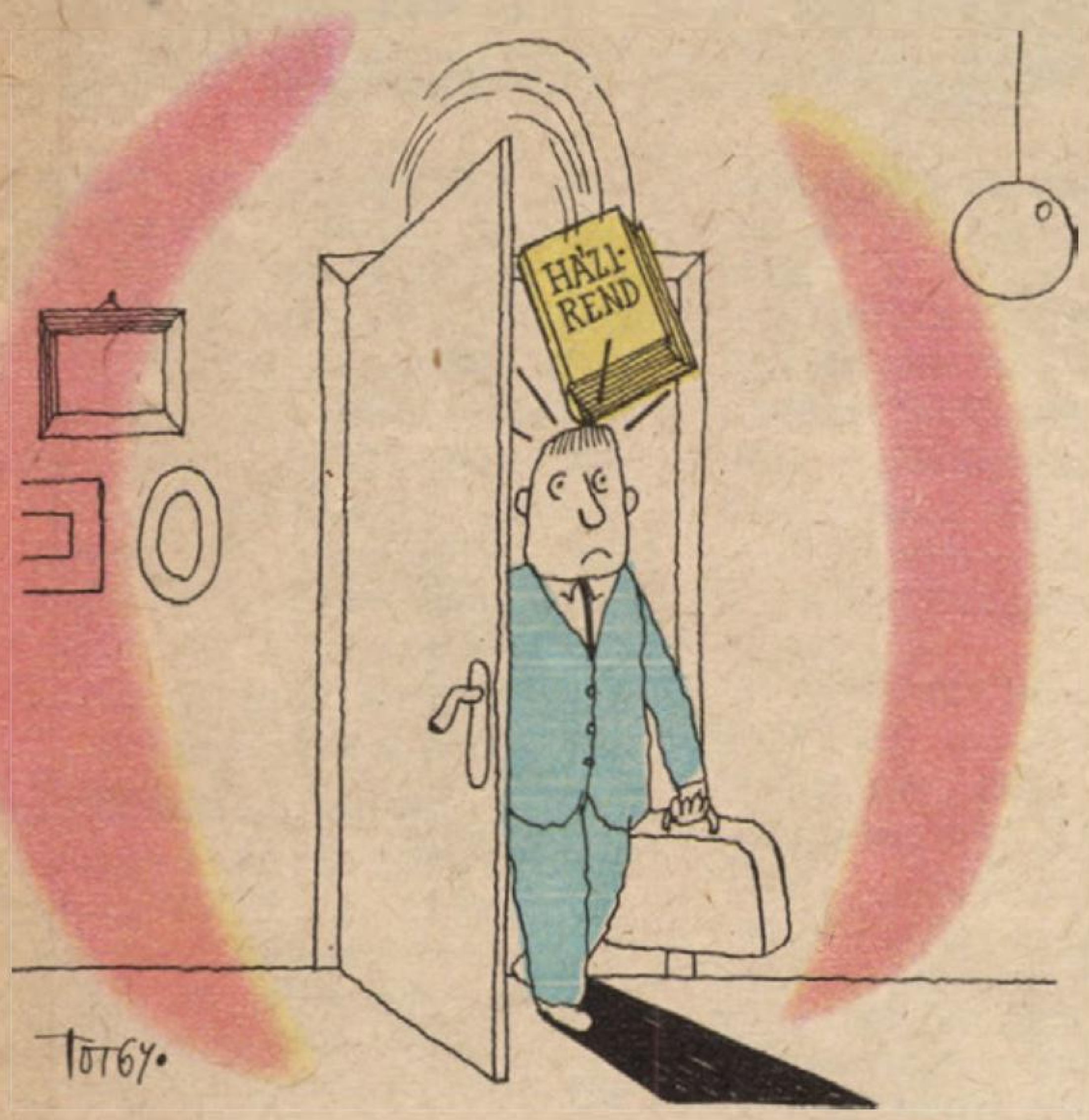
Nem is merek arra gondolni, mennyi mindenre jutna az államnak és az egyénnek, ha mindenki arra gondolna, hogy rajta és az ő jó munkáján múlik a jobb eredmény. De egyelőre még nem mindenki gondol erre. Sajnos.

Földes György

SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD ÁLLATAIBÓL

MEGJÖTT AZ ÚJ ALBÉRLŐ

Kedves előfizetők!

Szíves tudomásukra hozzuk, hogy 1975. július hó 1-től a LUDAS MATYI előfizetőit a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítőhivatalok tartják nyilván, s egyúttal gondoskodnak az esedékes előfizetési díjak beszedéséről is.

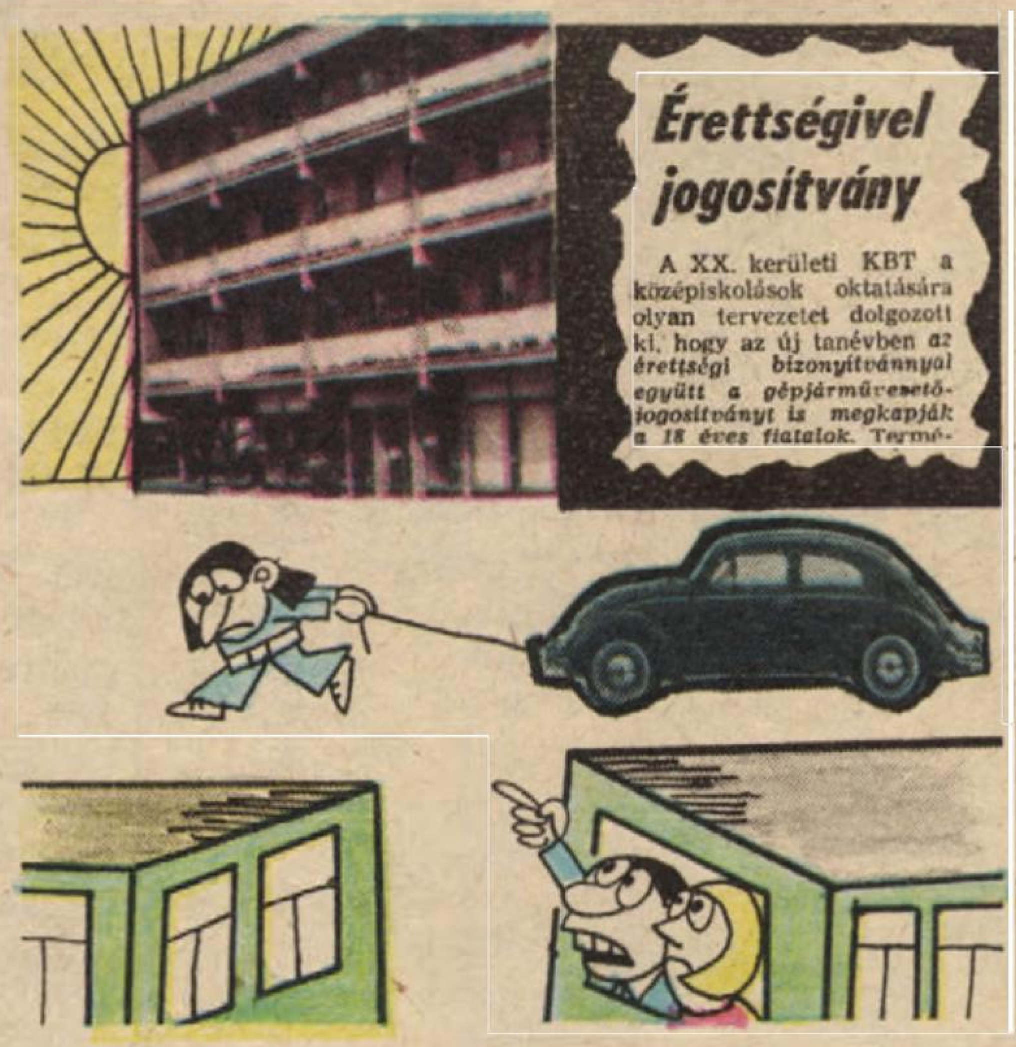
Az egyéni előfizetők részére a lapot a kézbesítőhivatalok a napilapokkal egy időben kézbesítik.

A LUDAS MATYI vidéki közületi előfizetőit a helyi kézbesítőhivatalok csak 1976. január 1-től veszik nyilvántartásukba, s intézik a díjbeszedéssel kapcsolatos teendőket.

A lap budapesti közületi előfizetőit továbbra is a Posta Központi Hírlap Iroda tartja nyilván.

AUTÓS HÍREK

Fülöp György rajzai

– Ne izgasd fel magad, fiam, de az a gyanúm, hogy a gyerek megbukott.

– Ma átvesszük a közlekedésben használatos ismertebb beceneveket.

– Maga magyaráz nekem, aki kétmillió kilométert vezettem baleset nélkül?
– Az semmi, én hetven éve gyalogolok baleset nélkül.

– Kár... Ahol feltűntek, mindig lett szabad parkolóhely.

Pánik a lakótelepen

A Futura utcai lakótelep D/2 épületének hetedik emeleti lakója, Fogát Fábián, este nyolc óra előtt néhány perccel, a megszokott mozdulattal benyomta tévé-készülékén a kapcsológombot és elhelyezkedett karosszékében. A kép megjelent és Fogát, meglepetésében füttyentett, majd a feleségét szólította:

— Tudod, hogy kiket láthatsz a tévében? Nem fogod elhinni! Marisékat, a tizedik emeletről! Felvitte az isten a dolgukat!

A konyhából erre előjött Fogátné, egyenesen a készüléknek tartott, miközben azt mondta:

— Engem nem érdekel, hogy a Marisék mitől érdekesek a tévének!

Átkapcsolt a kettes csatornára és elhűlt benne a vér:

A kettesen közvetlen szomszédjuk, Habár Lajos volt látható, amint alsónadrágban ült az ebédlőasztala mellett és a bélyeggyűjteményét rendezte.

Fogát az ablakhoz sietett és kihajolt.

— Nem látok közvetítő-kocsit sehol! — jött el az ablaktól most már igazán meghökkenve. Tanácstalanul a tévéhez lépett és a csatornaváltón csavart egyet...

...azon a csatornán, ahol a pozsonyi adót szokta fogni, most Undorkáné jelent meg a negyedik emelet ötből, a konyhában habot vert, miközben a férjét pocskondiázta!

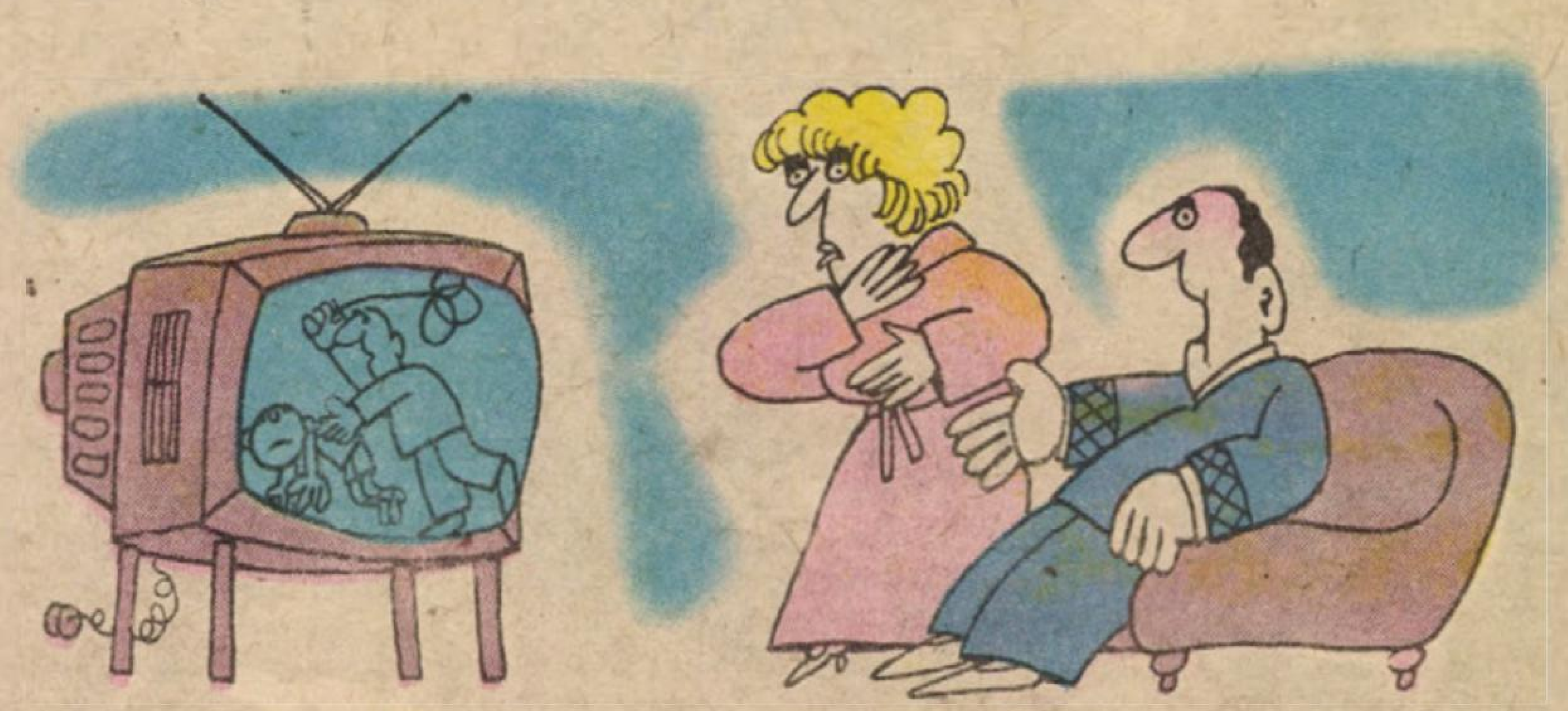
És mind a tizenkét csatornán egy-egy lakás jött be a házból; a hármason egy ismeretlen kis nő surrant be az első emeleti Topor Zoltánhoz, a négyesen a Porpácz testvérek hatvan forinton marakodtak, az ötös csatornán az ötödik emeleti egyes lakásban lakó Nettó a gyereket verte.

A hatoson nem volt kép. Fogát Fábián váratlanul felkiáltott:

— Rózsi! — kiáltotta Fogát a feleségére — vigyázz! Viselkedj! — Tedd le ezt a szörnyű pongyolát! Lehetséges, hogy a hatos csatorna minket sugároz!

Kisietett a lépcsőházba, ahová már mások is összefutottak a házból és izgatottan tárgyalták a fantasztikusnak tűnő tévé-jelenséget. Trapp doktor véleménye az volt, hogy a lakótelep felett mágneses vihar tartózkodik, az csinálja ezt az eszeveszett légköri tüneményt. De Fogát egyszerre a homlokára csapott:

— Tudom, ki lehet a tettes! Az a félnótás barkácsoló a kilencedik emeleten, a Vedlich dicsekedett a liftben reggel, hogy egy különleges téveantennát szerelt fel az erkélyre, amellyel Bécset fogja venni! Az a tévéantenna teheti!

Azonnal beszálltak a liftbe, a kilencediken azonban Vedlich nem nyitott ajtót, sőt a szomszédja úgy tudta, hogy csak a hét végén jön haza, mert elutazott.

Undorkáné fejszével akart utat törni Vedlich lakásának ajtaján, de a lakók többsége az erőszakos behatolás ellen szavazott. És a következő napokban az egész D/2-es épület az eszményi családi élet példáját élte. A lakásokban nem hangzott el egyetlen ingerült szó sem, Nettó a gyermekével egész délután leckét tanult, a Porpácz testvérek négykezest játszottak a zongorán és Topor eljegyezte ifjú nőismerősét. Undorkáné, a fodrásztól hazatérve, énekelve verte a tejszínhabot. Egyetlen lakó sem kockáztatta meg, hogy a képernyőn rossz fényben mutatkozzék mások szeme előtt.

Péntek délután visszaérkezett Vedlich és pillanatokon belül kiderült, hogy valóban az ő speciális antennája csinálta a bajt! A házbeliek szidalmai közepette szerelte le csodaantennáját az erkélyről.

Amikor néhány perccel utóbb az egyes csatornán megjelent Takács Marika régvárt, mosolygós arca, Undorkáné az éppen elkészült tejszínhabot, tálastól-mindenestől a férje fejéhez vágta.

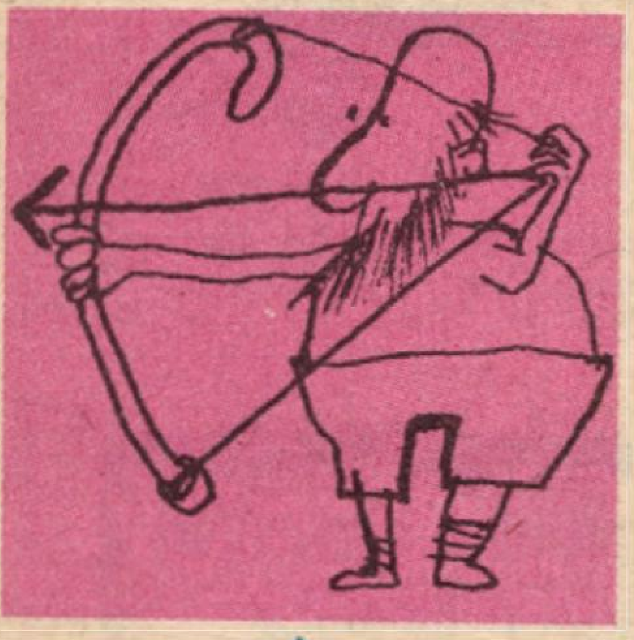
A felzaklatott házba visszaköltözött a békesség.

Somogyi Pál

TRIBUN

Az amerikai Great Birchwood városka két szociális intézményéről nevezetes. Az egyik az aggok menhelye, a másik a harcias komancs-indiánok rezervátuma. A menhely lakói néhány hete íjászversenyre hívták ki a rézbőrűek válogatottját. A verseny eredménye — gyermekek, romantikus lelkek, ne olvassátok! — 82:47... az aggok javára.

És Winnetou forog a sírjában!

*

Ez volt a futball történetének legrövidebb mérkőzése! Kezdőrúgás, a labda hátra kerül a középpályáshoz, ő hosszú átadással szökteti a szélsőt. Az megiramodik, az ellenfél egyik védője mellette vágtat. A csatár a könyökét használja, de ugyanabban a pillanatban a hátvéd becsúszik, elpöccinti a labdát. A szélső hatot hemperedik. A játékvezető a sípjába fúj és szabadrúgást ítél a hátvéd javára. A szélső csapata a játékvezetőhöz rohan, gesztikulál, kiabál, ráncigál és tiltakozik. A játékvezető is gesztikulál, kiabál, ráncigál, de állhatatos marad. A szélső csapata erre hátat fordít és levonul a pályáról. A hátvéd csapata megkapja a két pontot. Mindez Dél-Amerikában történt. Montevideóban. A szilárd játékvezető neve — Jorge Washington.

*

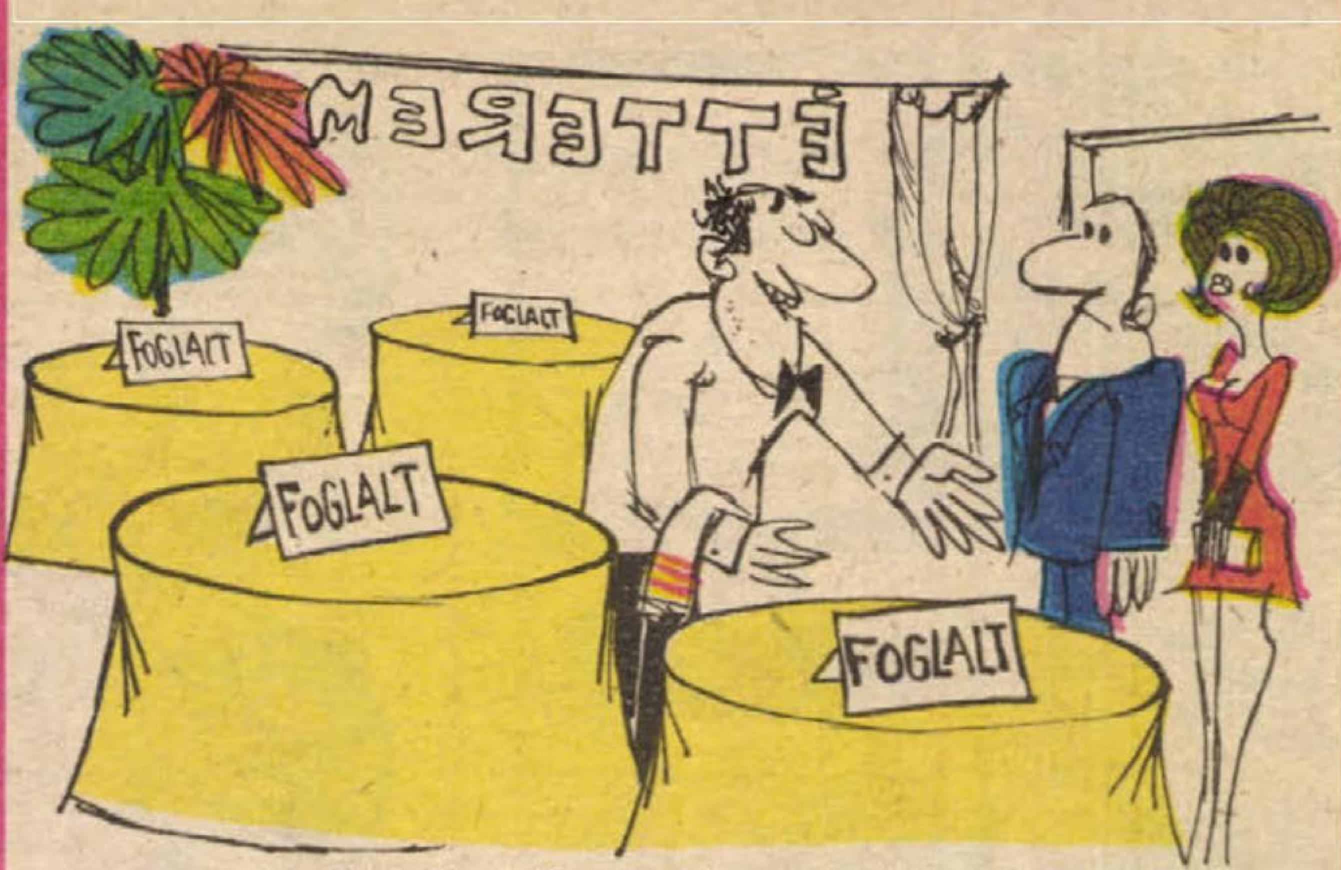
A szicíliai kiskocsma raktárát kirámolták. A rendőrség nyomozni kezd s az üvegcserepek között egy kis bronzszobrocskát talál. Nyilvánvaló, ezzel törték be az ablakot, hogy a zsákmányhoz jussanak. S a bűnjel mindjárt nyomra is vezet. A szobor talapzatára vésve ugyanis ez áll:

„A sportszerűségi verseny győztesének, az FC Riazza csapatának".

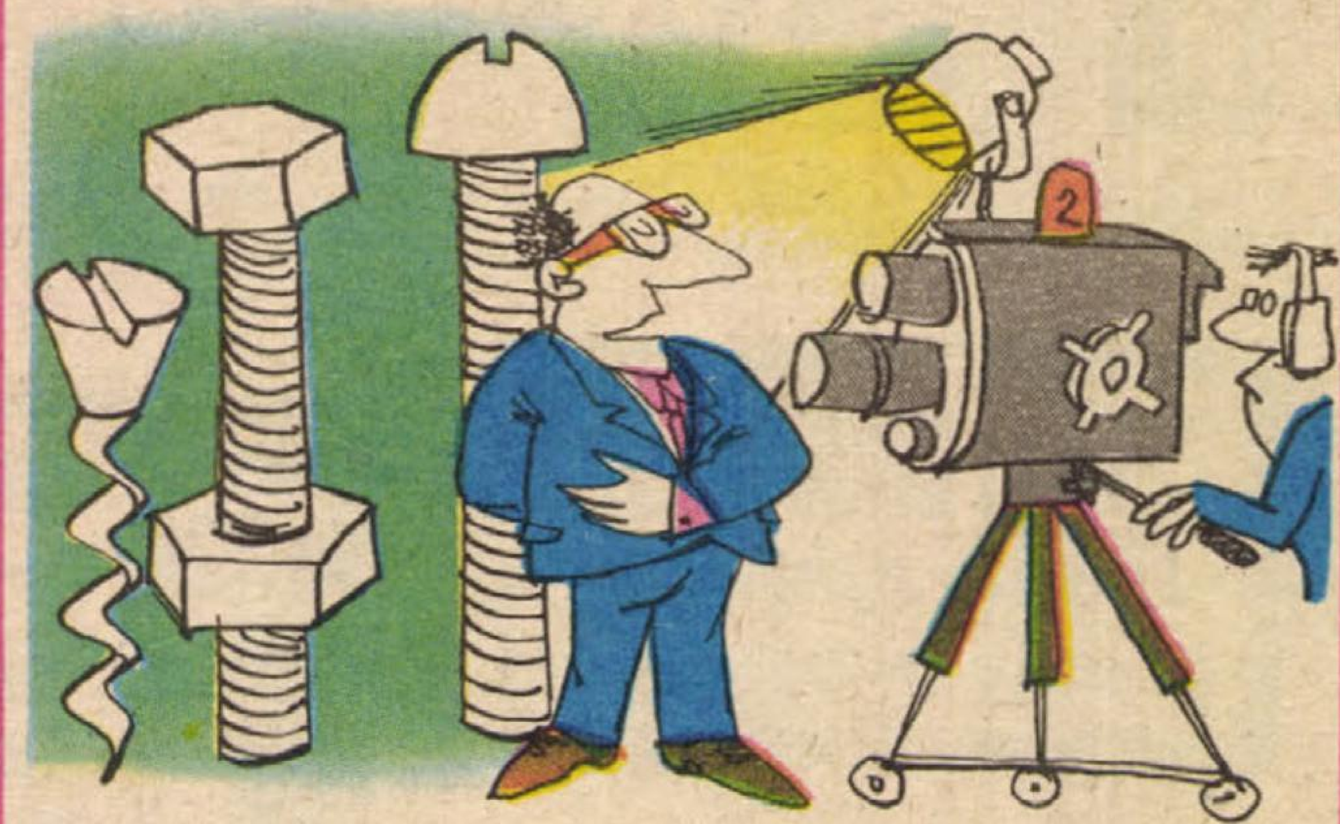
(p. p.)

FELELŐTLEN KIJELENTÉSEK

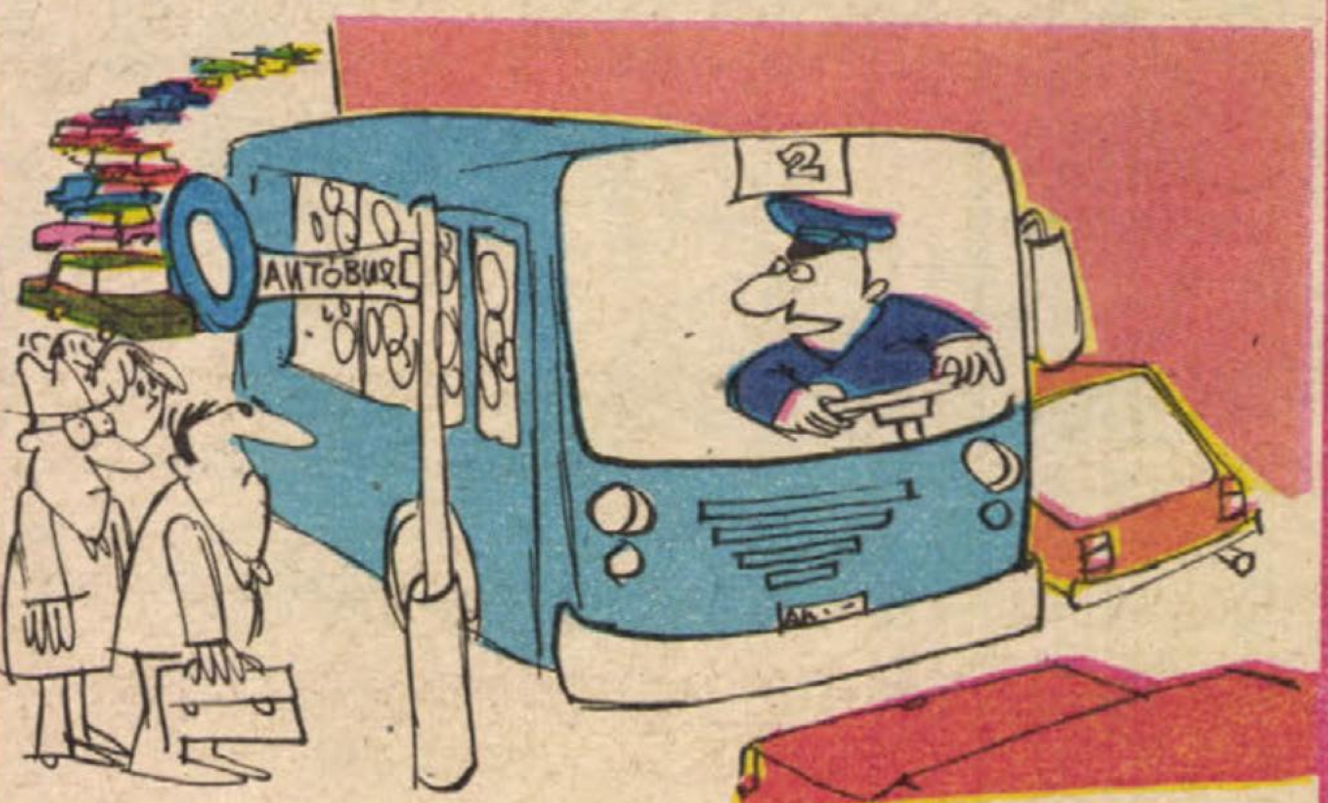
Barát József rajzai

– Tessék talán benézni a jövő héten!

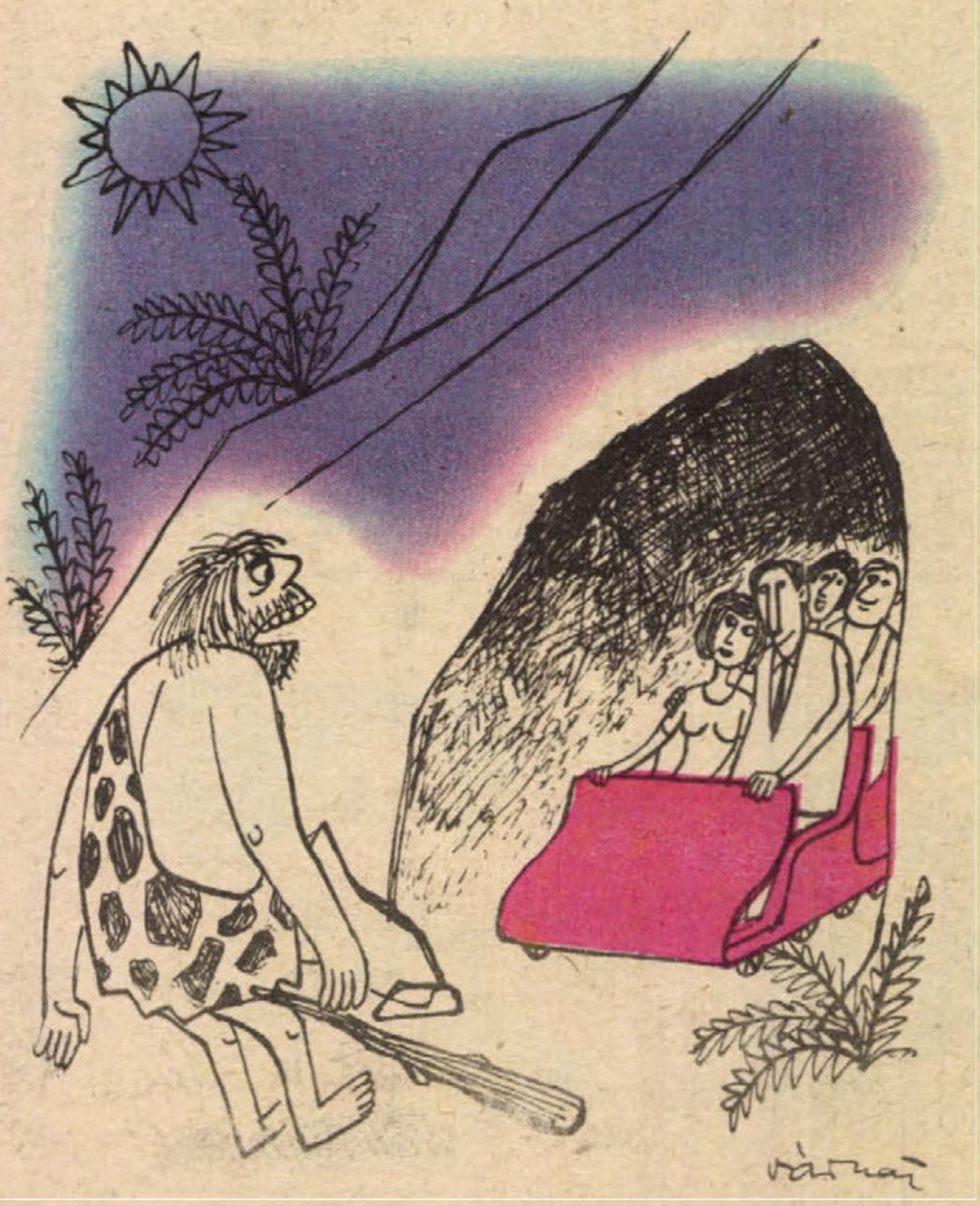

– A lakosság minden igényét ki tudjuk elégíteni...

– Rögtön itt a következő üresen!

MEGLEPETÉS

A GYEREK JÖVŐJE

Csöppet sem lepődtem meg, amikor a minap szólt a telefonom, és Zsumbék Kari barátom jelentkezett. Hivatkozott a régi szép időkre, a rongylasztikra, amit együtt rúgtunk, s arra kért, hogy életbevágóan fontos ügyben mielőbb jöjjünk össze.

Mondom, csöppet sem lepődtem meg, és bár még halványan se derengett előttem, ki lehet ez a Zsumbék, beletörődtem, hogy ilyenkor, az egyetemi felvételek előtt, mindig eszébe jutok egy rég látott, vagy sohsem látott barátnak.

Ezek a májusi telefonálók nagyon sokfélék, de két dologban megegyeznek: 1. Az ő gyermekük félreismert zseni, 2. ennek ellenére én be tudom protezsálni az egyetemre — ha akarom.

Gondoltam, jobb túlesni az ügyön, mondom hát Zsumbéknak: jöjjön föl hozzám (legalább nem kell keresgélni a presszóban).

Alig fél óra múlva ott volt. Feleségestül. Kiöltözve, és illatfelhőben. Ő rögtön megismert, mert én „semmit sem változtam". Udvariasan viszonoztam a bókját. Következett a „Hát emlékszel a..." és egy tucat név. „Persze, persze..." — bólogattam mosolyogva. Aztán az írásaimat értékelte felsőfokú közhelyekkel. Szerényen vigyorogtam, s lopva az órámat néztem.

Igen, kérem, ezek a beszélgetések pontos menetrend szerint folynak le. Mintha létezne valami sillabusz, amely előírja az egyes stációkat, mint a diplomáciai szertartásoknál.

Zsumbék Kari is pontosan a hetedik percben a második korty kávé után mondá:

— Van nekünk egy fiúnk, aki most érettségizik.

— Kitűnő tanuló, öt nyelven beszél perfektül, tanulmányi versenyt nyert, és... — folytatta büszkén az anya, s a retiküljében kotorászott.

— Állatorvos akar lenni, de mindenáron! — közölte Kari.

— Ha az akarsz lenni, az is leszel — szóltam a retikülből előkerült fényképről rám nevető rendkívül kedves fickónak, majd a szülőkhöz fordulva pergetni kezdtem az ilyenkor esedékes szövegemet: — mert ma már csak a felvételi eredménye számít.

— Az, az, de... — szólt a szülői duett.

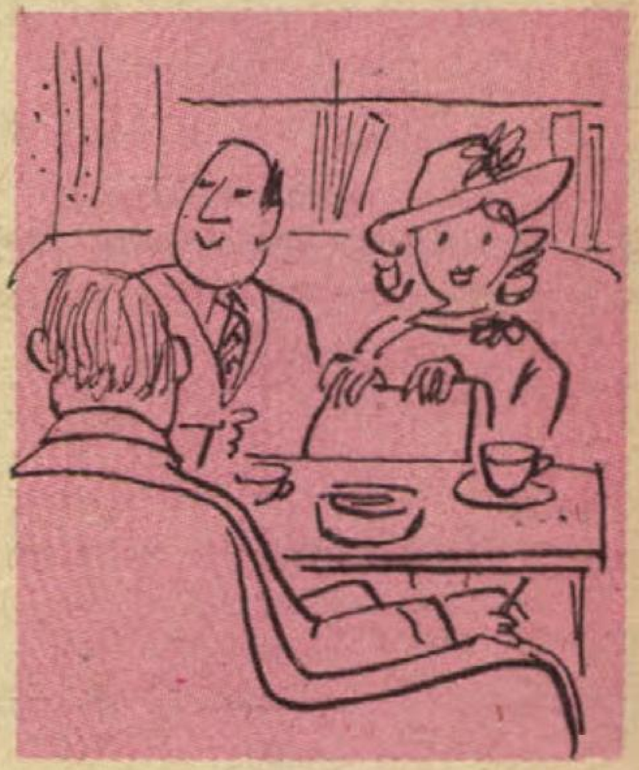
— Semmi „de" — emeltem föl szigorúan a kezemet —, a protekció nem ér semmit, és különben is — és elmondtam a második számú tiltakozásomat: — ki vagyok én? Ismerek én az egyetemen valakit? Vagy talán ők ismernek engem, mert néha-néha megjelenik egy kis cikkem itt, vagy ott?

— Mi csupán arra akarunk kérni téged... — szól alázatosan Kari.

— Kérlek, én a barátaimnak mindent — vágok a szavába a hangomat rezegtetve —, de megmondom neked az igazat (következik döntő érvelésem): Az még csak ártana az ügynek, ha esetleg én szólnék. Volt már rá példa: csak azért se vették föl a protezsáltat.

— Hát ez nagyszerű! — lelkesedik a szülői duett.

Csak tátom a szájamat, nem értem, de ők megmagyarázzák. A helyzet az, hogy Zsumbéknak van egy nagyon szerény, de „hál' isten egész jól menegető" műbigyó üzeme. Irdatlan sok az adó, a rezsi, de azért jut is, marad is tízhúszszor annyi, amennyit egy állatorvos megkeres. „Állatorvos a mai gépesített világban! Állatorvos? Amikor holnap átvehetné a kis üzemkét, és kapna ráadásul egy kocsit, egy villát, meg amit az a *bolond szülő* szívesen megad a gyereknek... De az ember hiába beszél, ő megy a buta feje után."

— Tetszik érteni bennünket? — zokogja az anyai szív.

Tetszem érteni, ha nehezen is. Eredetileg *csak* arra gondoltam, hogy elküldik hozzám a fiút, meséljek neki néhány elriasztó sztorit. („Nem tudsz? Hát kitalálsz, elvégre ez a szakmád...") Most azonban, hogy mondtam, ha szólok az érdekében, avval csak ártok, egyszerűbb az úgy: Hát szóljak! Vagyis „fúrjam meg" a gyerek felvételét.

— Nagyon sajnálom — vágom a kedves szülők képébe tízperces vita után —, én a gyerek pártján állok.

— Ha valóban a gyerek pártján állnál — rezegteti a hangját Zsumbék —, akkor... akkor...

— Hagyd őt! — pattan föl az asszony, és rángatja kifelé Karit. — Ha valakiben nincs meg a jószándék, annak hiába könyörögsz. — Viszi a férjét sebesen. Köszönés nélkül, szótlanul távoznak, de amikor becsukom az előszobaajtót, hallom Zsumbékné hangját: — Látom, ezt is nekem kell elintéznem, mert a te barátaid... Azoktól akár föl is fordulhat az ember!

Sólyom László

FELHŐSZAKADÁS

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA (XXXV.)

„Mondottom, ember: küzdj és bízva bízzál!" *(Madách)*

Idill

A község vezetői régóta szerettek volna szabadtéri játékokat rendezni Teplincén. Előbb lovasjátékokra gondoltak, de ezt el kellett vetniök, mert Teplincén 1945 óta nem láttak lovat. Tetszetős ötletnek mutatkozott, hogy várjátékokat rendeznek, de itt objektív akadályként jelentkezett, hogy Teplincén sosem állott vár. A járási építőipar ugyan könnyűszerrel felhúzhatott volna egy alkalmas romot, de 1997 szeptemberéig nem volt szabad kapacitása.

Végül Princ Egon, a tanácstitkár állt elő egy érdekes javaslattal.

— Nosztalgia-játékokat kell rendezni — mondta. — Ez most világszerte divat. Egy idillt fogunk eljátszani. Hogy Teplincén mindenki boldog, vagy legalábbis jól érzi magát. Tódulnak majd a vendégek, mert az ilyesmi felmelegíti a szíveket. Lesz, aki majd nálunk akar letelepedni, csakhogy részesüljön az általános örömből. Végül még dollárért árulhatjuk a házhelyeket a Guta-dűlőben. És van ennek az egésznek egy óriási előnye. Hogy egy vasunkba sem kerül. Teplince lakói társadalmi munkában játsszák majd el. Ennyit csak megtehetünk a falunkért.

A javaslatot elfogadták, Princ Egon mindjárt a szerepeket is kiosztotta.

— Pubi bácsi, te mikor érsz haza a munkából?

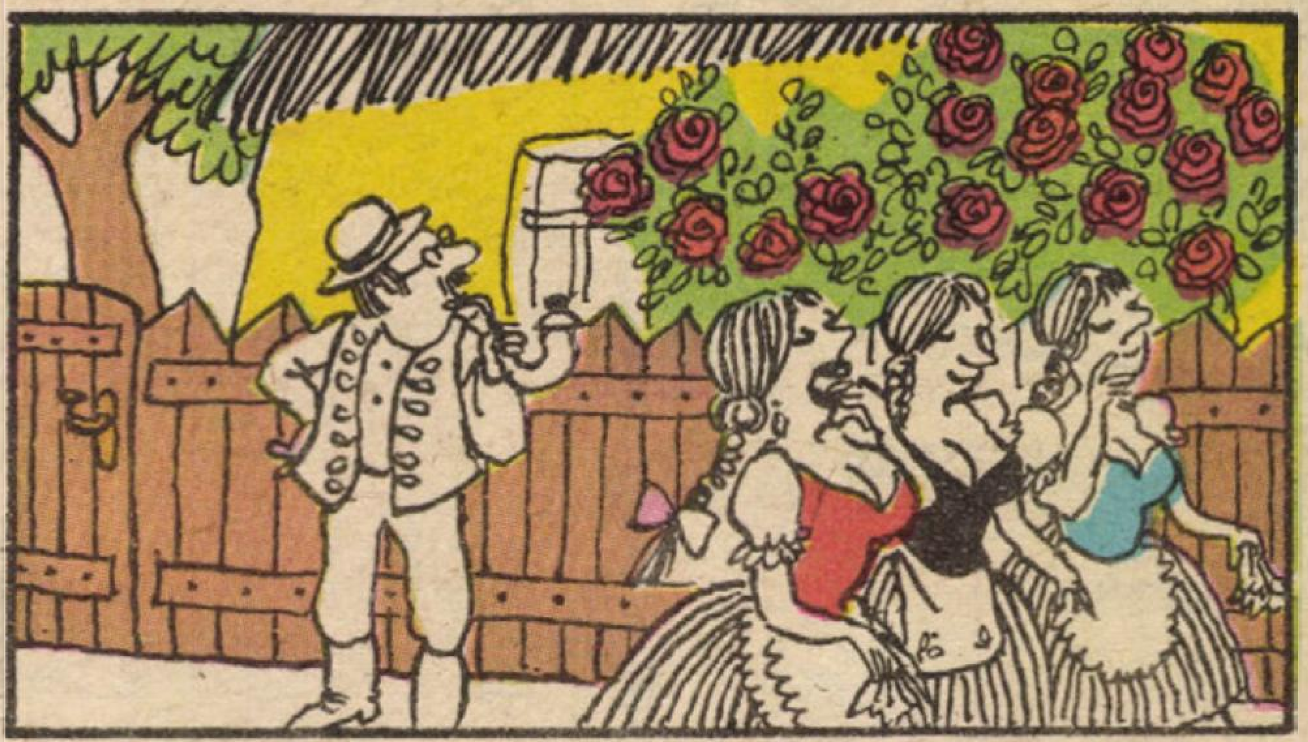
— Négykor fiam — mondta az idős vízmérnök.

— Nagyon jó. Akkor felhúzod a régi lajbit, meg a kerek kalapot, kiállsz a kiskapuba, rágyújtasz a hosszú szárú pipádra...

— Egy pillanat — mondta Pék Pubi. — Nekem nincsen hosszú szárú pipám.

— Nem akadály — legyintett a titkár. — Írja Viktória: egy darab hosszú szárú pipa beszerzése a Kígyó utcai szaküzletből... Nos, rágyújtasz a hosszú szárú pipádra, negyedóránként megszagolgatod a vérpiros futórózsáidat...

— Felesleges — mondta a mérnök. — A vérpiros futórózsáimnak nincsen szaga.

— Jó, akkor csak úgy beleszagolsz az ájerba, nagyot nyújtózol és átkiáltasz az utca túlsó oldalára, Salvus gyógyszerésznek, aki a gyümölcsfáit nyesegeti: „Megsegített a jóisten, Pepi!" Az ilyesmi nagyon hat a turistákra.

— Ez nagyszerű — lelkesedett az idős mérnök. — Mi lenne, ha tájszólásban kiáltanék? „Mögsögített á jaóistön, Pöpi?"

— Ne túlozzunk — mondta rémülten a tanácstitkár. — A boldogság is csak akkor hiteles, ha visszafogottan adjuk elő.

Megállapodtak, hogy a három Karaván nővér a kedves nagymama viganójában óránként háromszor kuncogva végigriszálja magát a Fő utcán, Lina néni, a szülésznő manzárdszobájában ügyesen a markába fújkálva szerelmes gerlék turbékját mímeli, Vigh tanár úr pedig szabályos időközönként andalító nyenyereszóra fakad a kertek alatt.

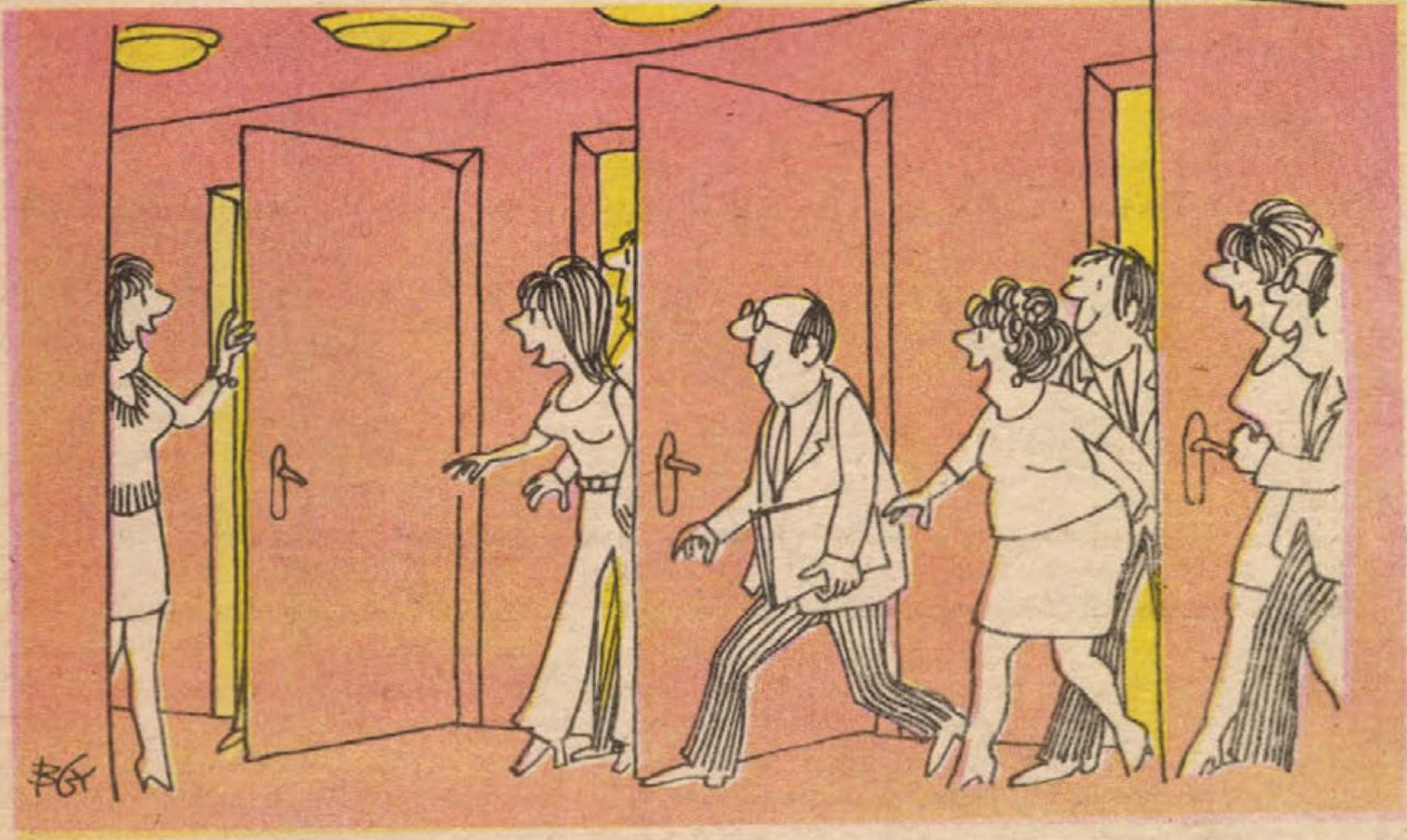
— Nem szagolhatnék inkább én az ájerba a Pubi helyett? — kérdezte Vigh Jenő. — Ugyanis nem tudok nyenyerézni.

— Elhárítjuk — intett Princ Egon. — Írja Viktória: nyenyerébe magnó, magnóba szalag a Sebő együttes idevágó műsorával. Emberek, ha ügyesen játsszuk, hogy jól érezzük magunkat Teplincén, biztos a siker. A boldog embert mindenki imádja.

Az ötlet bevált. Már az első héten harmincöt százalékkal emelkedett a teplincei butik, negyvenhárommal a bazár és hatvankettővel a Karaván nővérek forgalma. Teplincén rövidesen kétszázszobás idegenforgalmi szálloda épül.

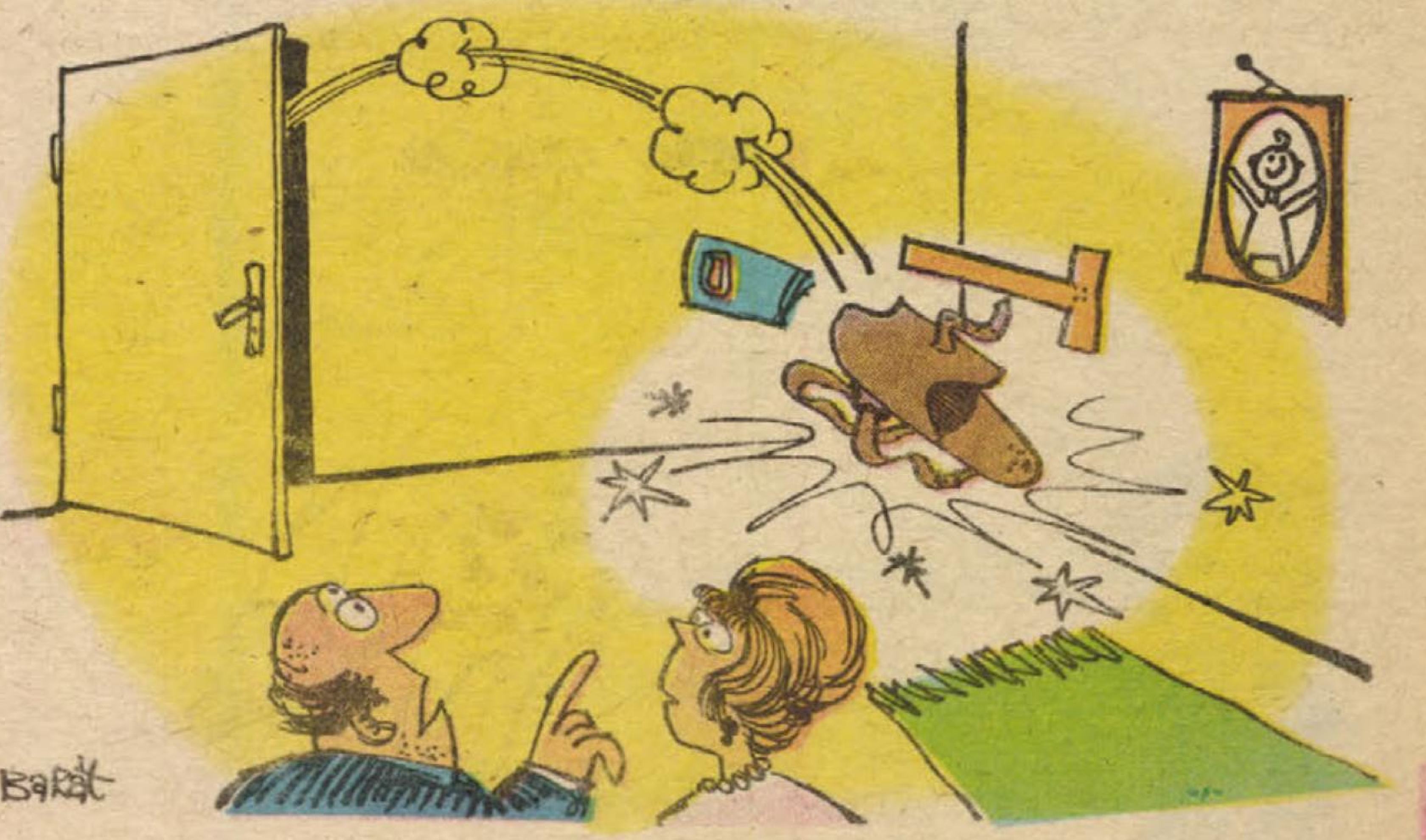
Peterdi Pál

MUNKAHELYI TESTNEVELÉS

– Futás a fizetésért, egy-kettő!

CSALHATATLAN JEL

– Az az érzésem, megkezdődött a nyári vakáció.

EMELETRÁÉPÍTÉS

– Ott lesznek majd az élő klasszikusok!

ADATFELVÉTEL

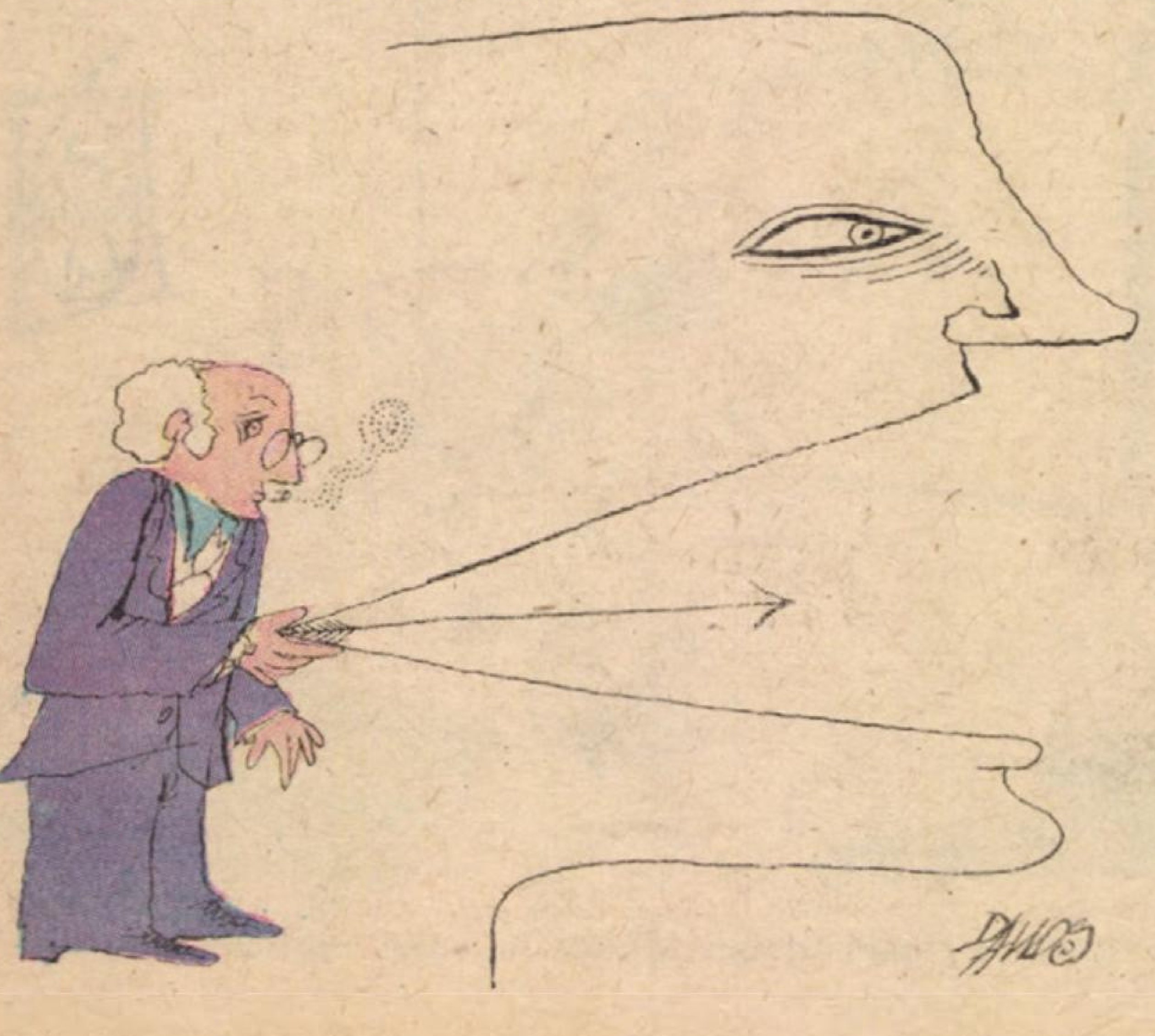

– Legmagasabb iskolai végzettsége?
– Lovaglóiskola.

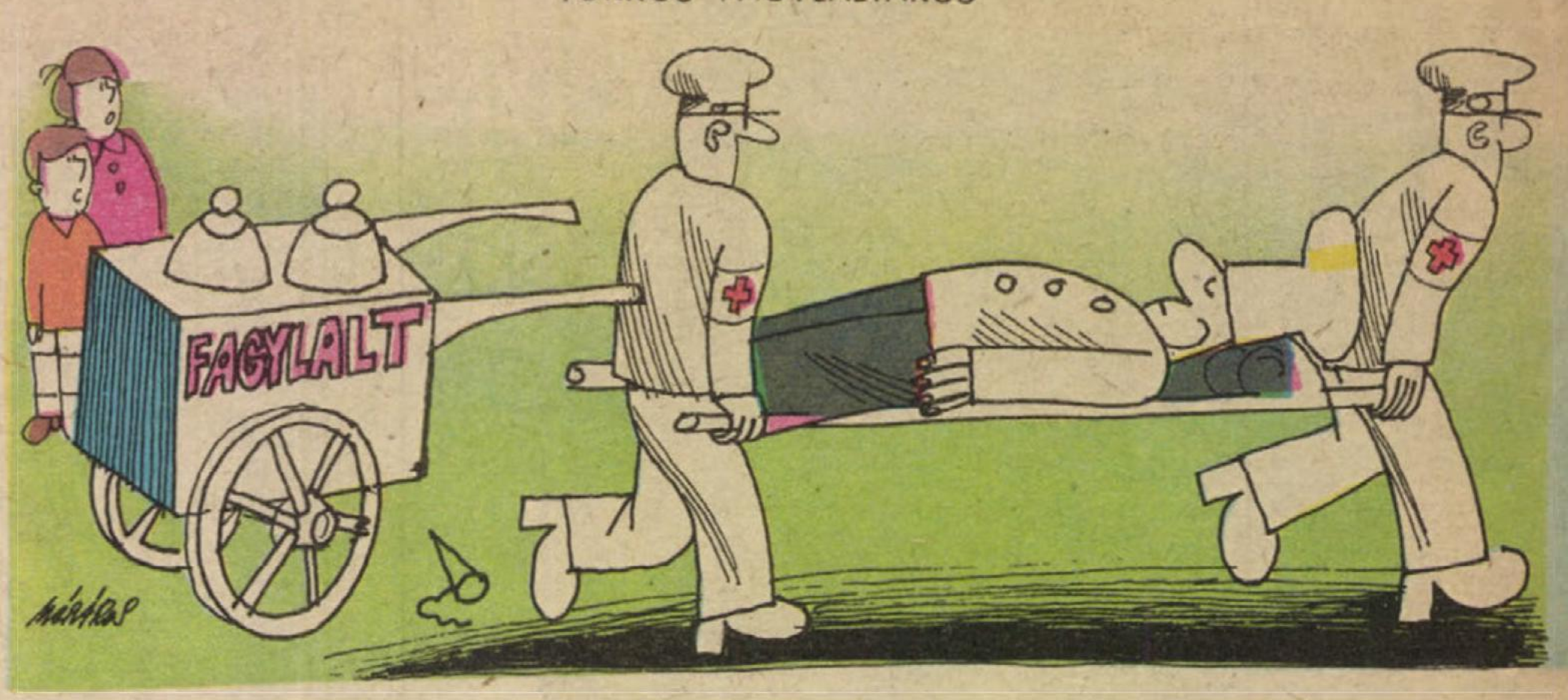
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Igaz az, hogy megkérted annak a lánynak a kezet, akivel tegnap este, tánc közben megismerkedtél?
— Igaz.
— Azelőtt sohase láttad őt?
— Azt se tudtam, hogy a világon van, de amikor hatodszor táncoltam vele, már nem tudtam, hogy mit mondjak neki...

ÁTTÉTELES INTRIKA

TORKOS FAGYLALTÁRUS

JÁROGATJUK A TERMÉSZETECSKÉT

Évek óta irigységgel elegy bámulattal néztem fel azokra az élemedettebb kortársaimra, akik kopasz tarkójukat hátizsákkal, tiszteletre méltó pocakjukat nadrágszíjra fűzött kulaccsal díszítik és vasárnaponként, mint megannyi fürge kukac, beveszik magukat a város környéki vadonokba, vagy Óbuda rengetegeibe és kackiásan barangolnak hegyen-völgyön, úgyszintén úton-útfélen, valamint keresztül kasul és át.

Vegyük például Füredi bácsit. Hétköznap nyamvadt és rozoga. Vasárnap reggel viszont átlényegül kackiás természetjáróvá és szögesvégű hegymászóbotjával olyan elszántan vág neki a meredek kapaszkodóknak, mint egy tizenéves. Hétfőnként aztán olyan elnevezésű kirándulóhelyeket emleget, hogy a lustálkodásból érkező kollégáknak összefut a nyál a szájukban. Néhány mintamondat egy ilyen harsány öblögetésből:

— Tudod, komán, a Békahársi völgyből felkapaszkodtam a Trucsina-tetőre, onnan a Szeplősárok mentén a Gőványos-barlang érintésével leereszkedtem a Lankabérci rétre, majd nekivágtam a Bárkányosi hágónak és letáboroztam a Sömörkényi domb déli lejtőjén. Hát, öregem, mit mondjak...? Olyan, de olyan ájjer volt, hogy direkt téliszalámi íze volt a levegőnek.

Az andalító nevek annyira hatottak rám, hogy múlt vasárnap elszegődtem Füredi bácsi mellé túrista-kisbojtárnak.

— Na pupák — fogadott vállonveregető jóindulattal

vasarnap reggel a találkozón —, először is kimegyünk a Hangabáli árokba, ott van egy gebines büfé, ahol remekül befrüstökölünk császárhúst, vadászkolbászt és kisüstit.

— Nincs az egy kissé messze? — kérdeztem némi aggodalommal.

— Messze van, de semmi vész — zengte Füredi bácsi — a villamos egészen odáig visz.

Úgy is volt. Onnan aztán átvágtunk a Zsomolyai rétre, ahol kiváló lacipecsenyét és jól hűtött sört kaptunk. Igaz, hogy tizenegy kilométer, de vérbeli természetjárónak meg se kotytyan, hiszen az autóbusz percek alatt odaér.

A Zsomolyai rétről kisvasúttal felkaptattunk a Zergenye dűlőre (tejfeles vargánya és tokaji bor) — onnan pedig Volán-busszal egyenesen a Szórványosi tetőre (rakott káposzta és sonkás kocka, továbbá szódabikarbóna).

Alig pihentük ki a jó ebéd fáradalmait, a túristaisten máris egy elkapott szekérrel ajándékozott meg, amely felvitt a Tapaládi bercre (isteni töpörtyüs pogácsa és mennyei hosszúlépés). Ezután HÉV-vel a Nemerkei csúcson keresztül a Pohányos-kőre érkeztünk. (Csodálatos illatú serpenyős rostélyos, szép kilátás a völgyre és a végleges gyomorrontásra, zamatos erdei fröccsök és bizsergető káposztásrétes.)

Ekkor már alig szuszogtam a sok evés-ivástól. A lábom pedig elzsibbadt a folytonos üléstől és utazástól.

— Hallod-e, Füredi bácsi — pihegtem ernyedten —, te minden vasárnap így csinálod?

— Persze — csuklott egy nagyot —, így hát.

— De mi az ördögnek kell ehhez a Mocsoládi lejtő és a Tömörági szurdok? Hiszen enni-inni, villamosozni és buszozni a városban is lehetne. Nem?

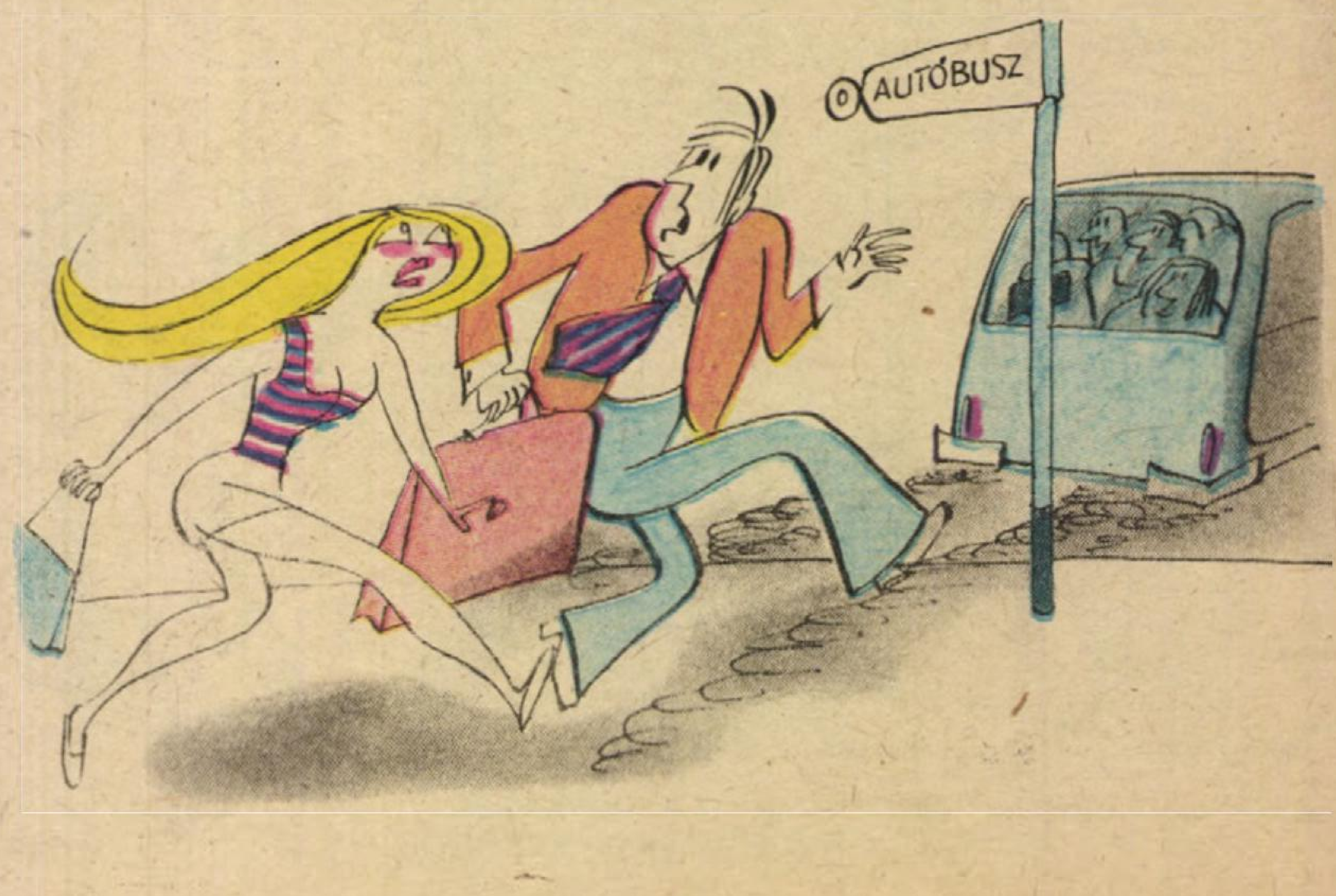
Füredi bácsi lesújtó megvetéssel nézett végig. Aztán, felvonva busa szemöldökét, hasba bökött:

— Pupák vagy te még, öcsém. Hol maradna akkor a sport és a természetjárás?

Gesztelyi Nagy Zoltán

A MUNKA ELSŐ NAPJA

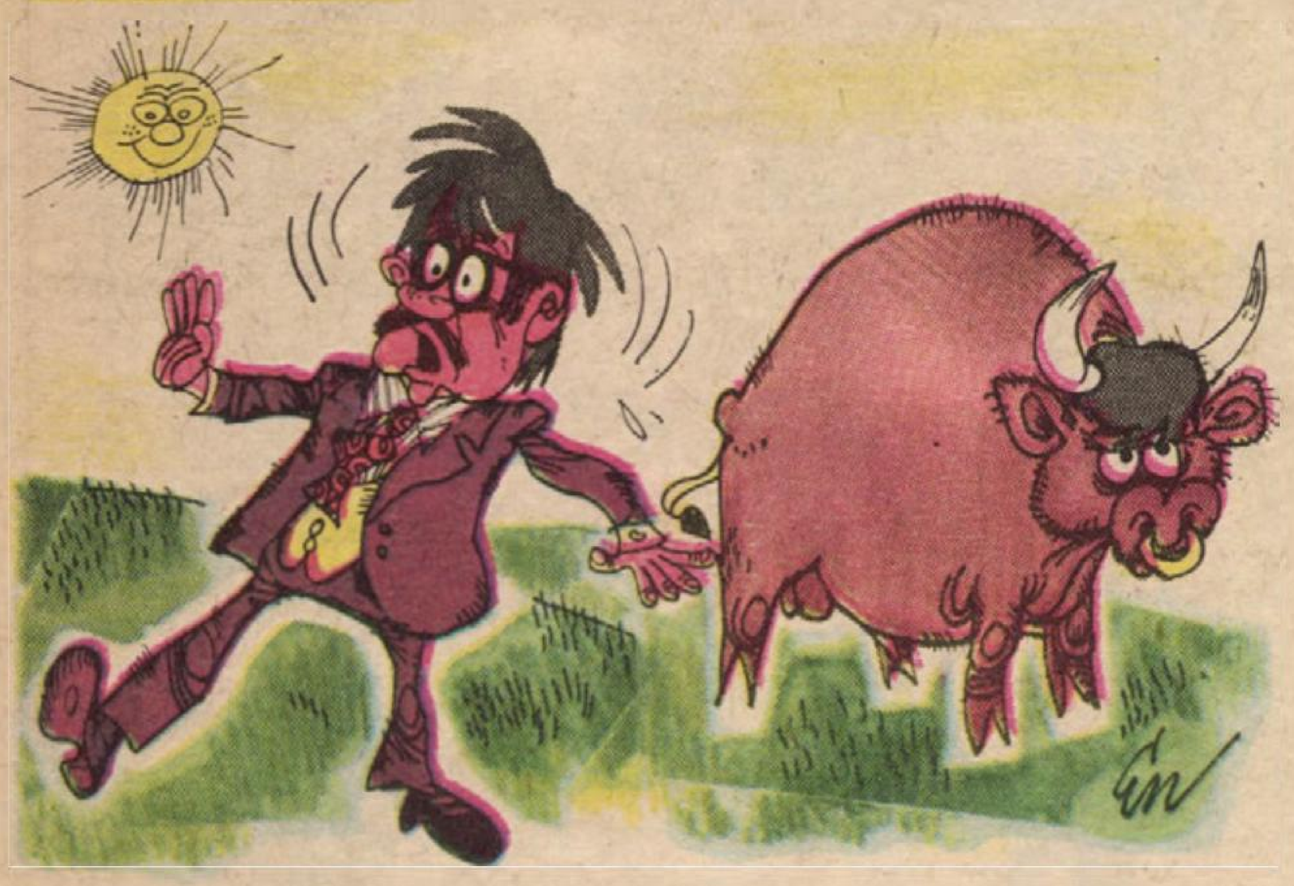
– Emlékszel? Az volt a szép idő, amikor a gimnáziumban ballagtunk!

Megkérdeztük rajzolóinkat:

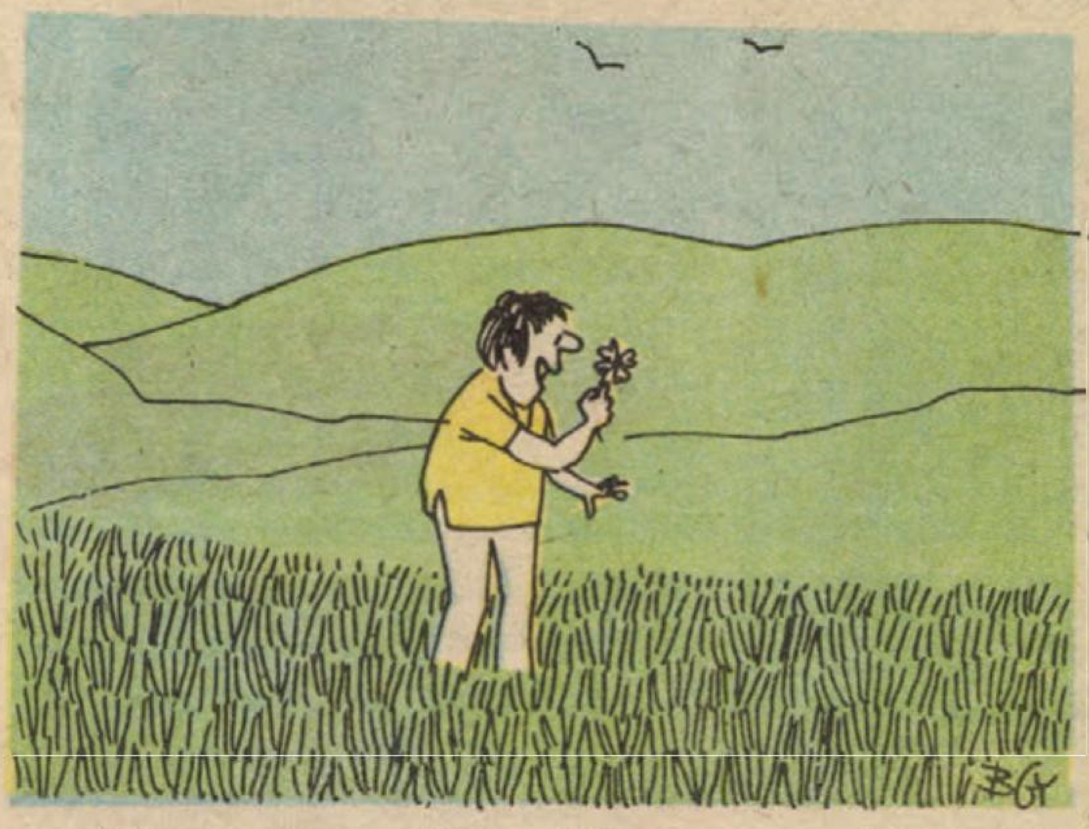
MIKOR VOLT SZERENCSÉJÜK?

Endrődi István:

– Vörös öltöny volt rajtam, s egy színvak bikával találkoztam . . .

Brenner György:

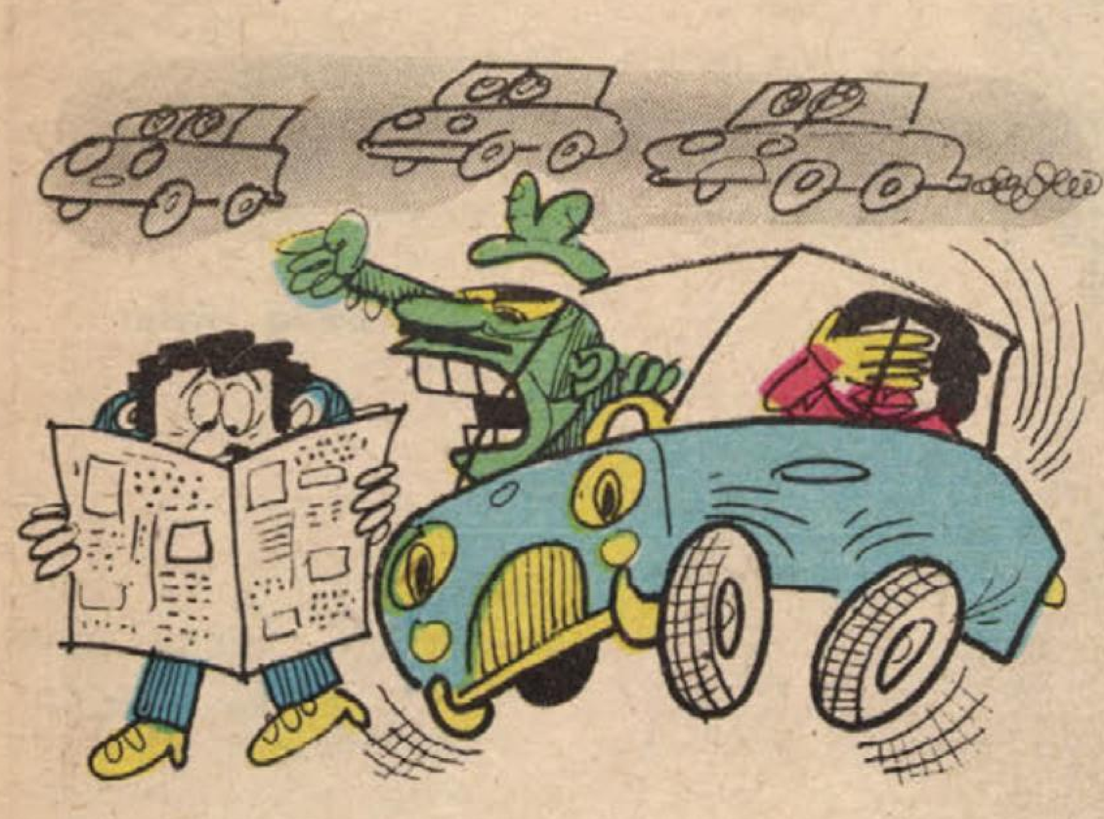
– Tíz évvel ezelőtt találtam egy négylevelű lóherét. Ennél nagyobb szerencsém még nem volt.

Vasvári Anna:

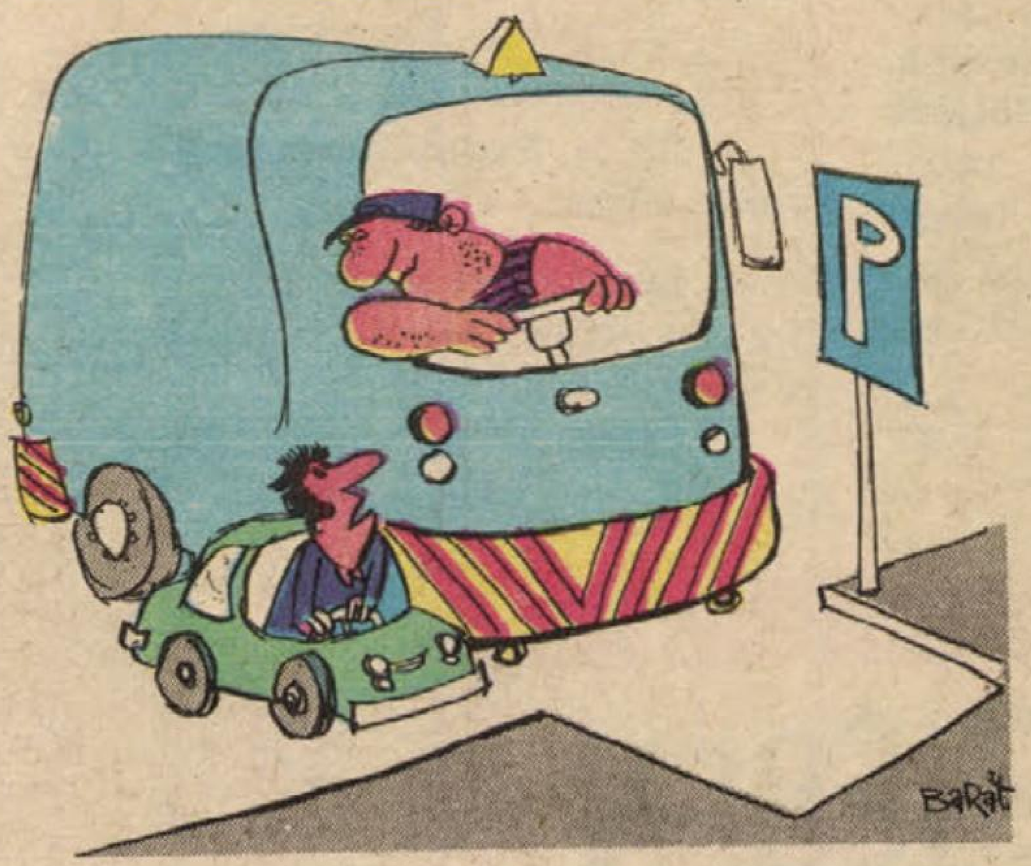
– Ráléptek a lábamra, és pardon helyett nem kaptam gorombaságokat.

Fülöp György:

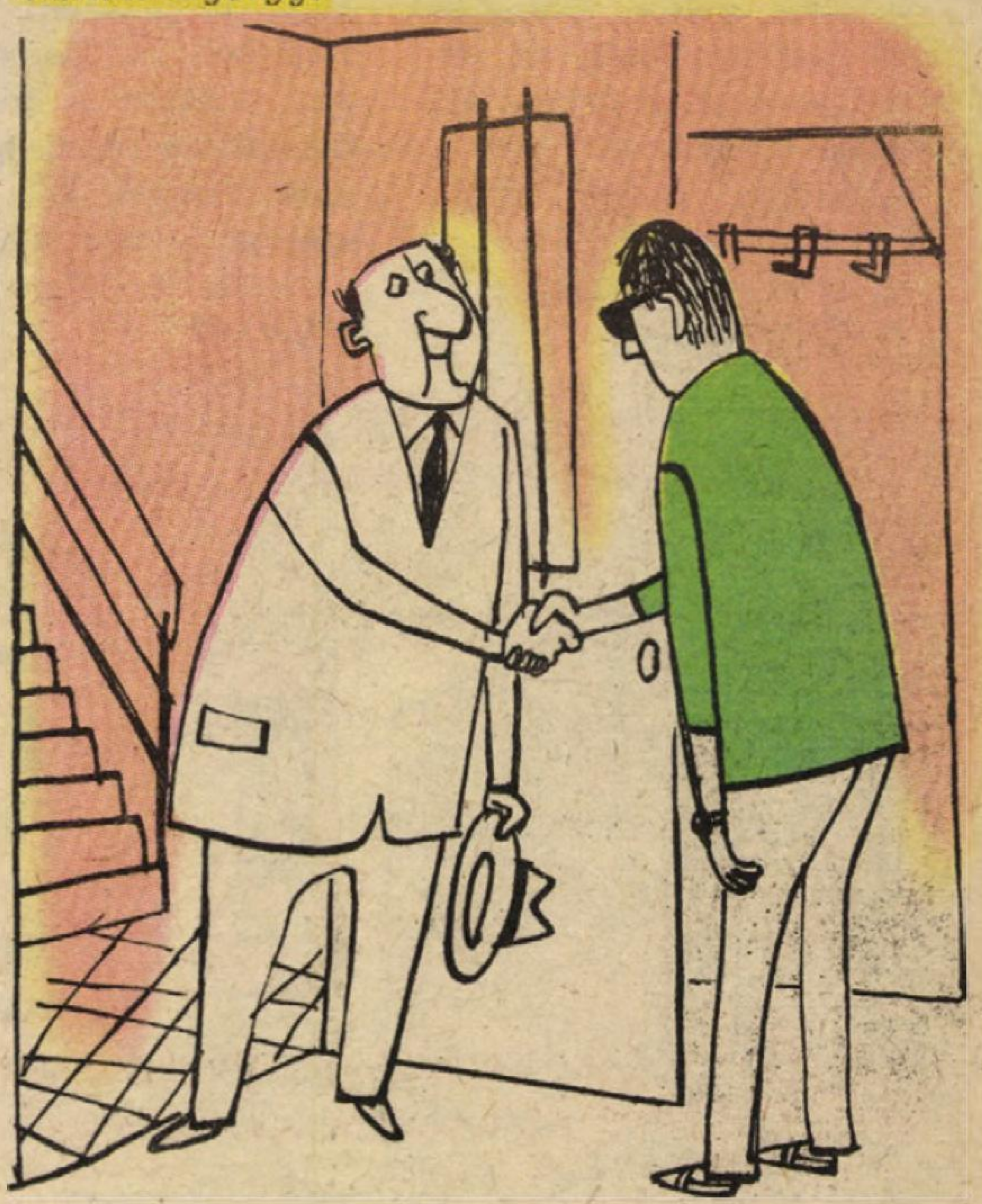
– Rendszerint autókból ordítanak rám, hogy szerencsém volt. Vajon miért?

Barát József:

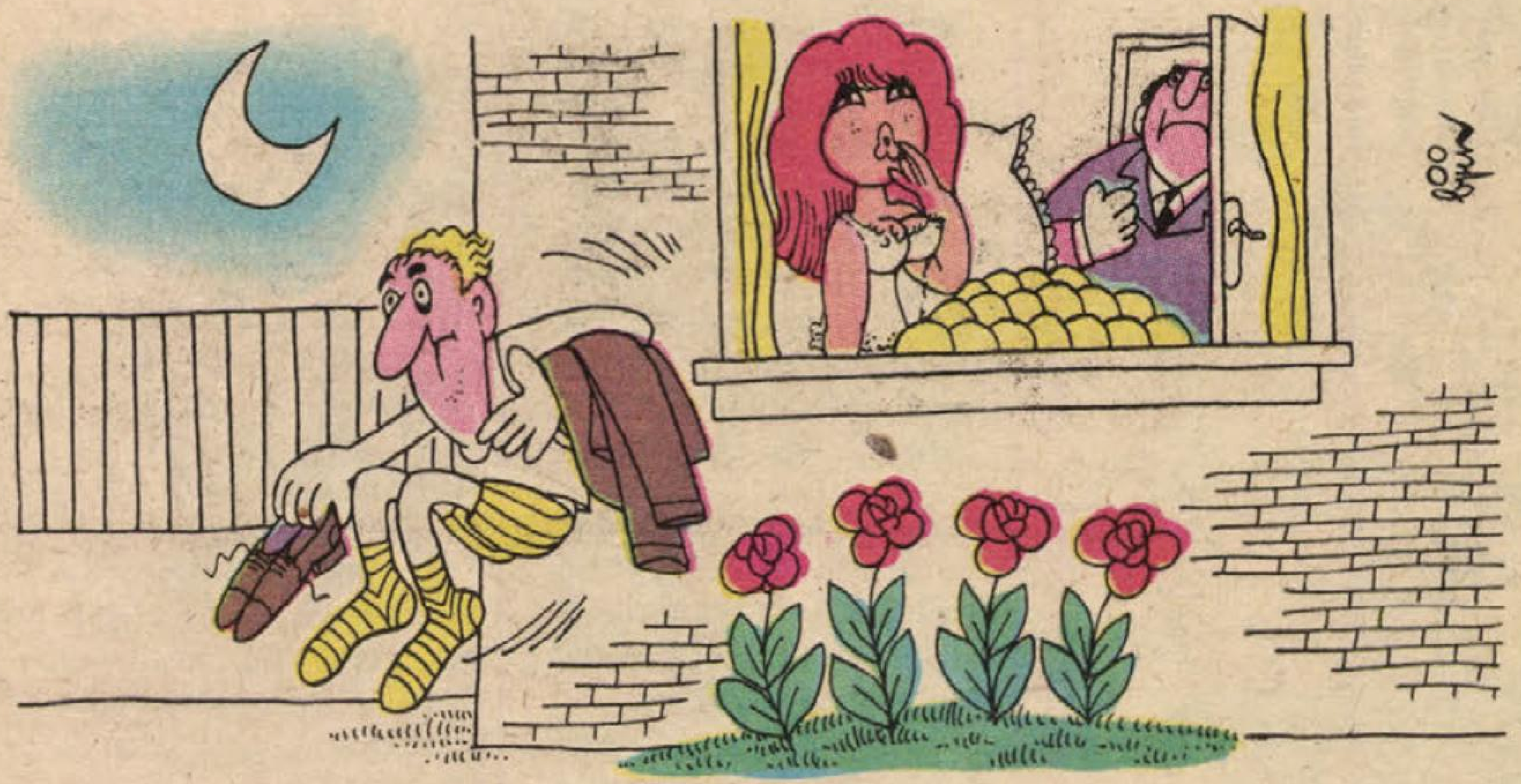
– A kamionost öregapámnak szólítottam . . .

Várnai György:

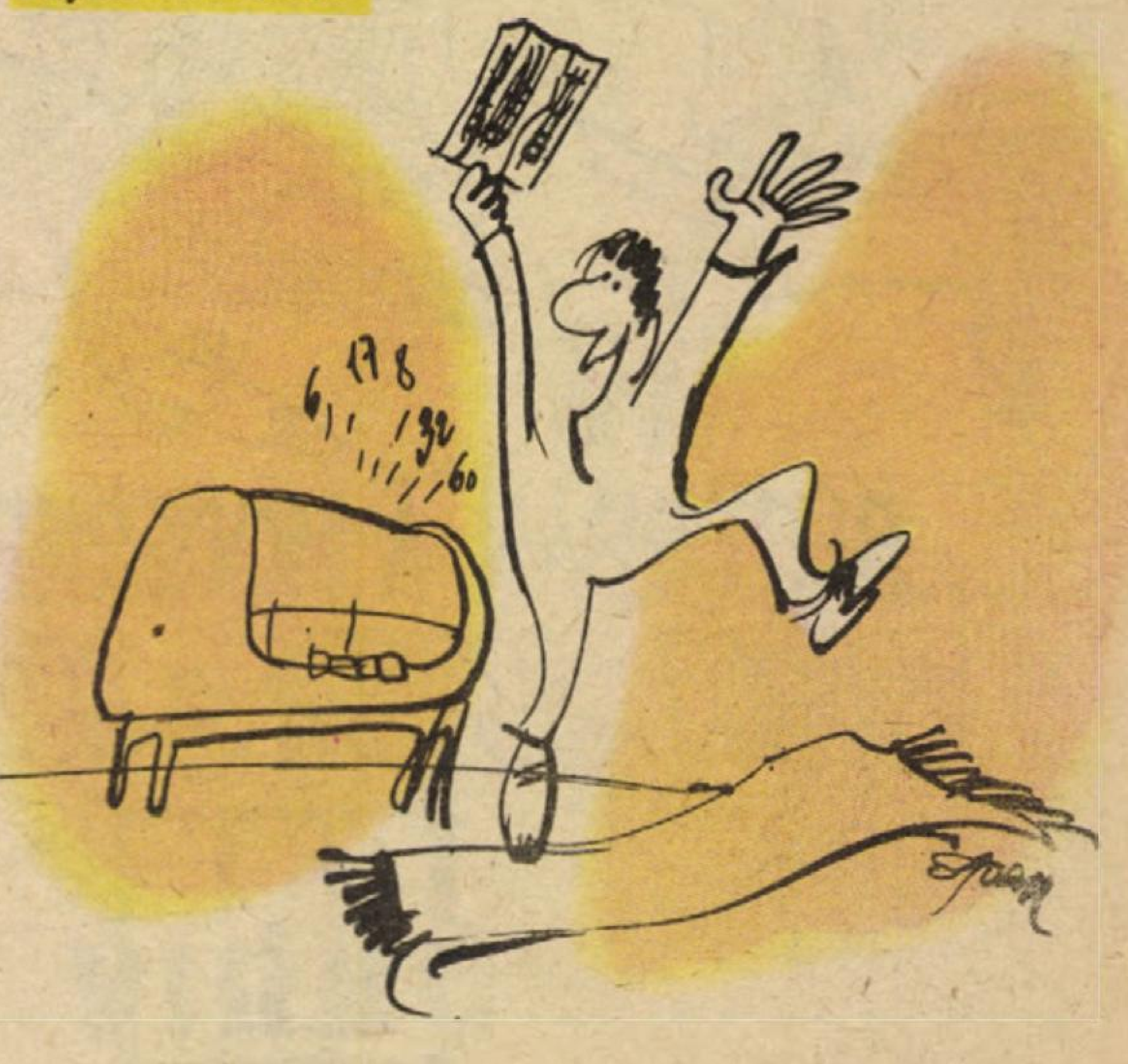
– Búcsúzásnál, amikor azt mondom: volt szerencsém!

Balázs-Piri Balázs:

– Amikor ez nem egy toronyház huszadik emeletén történt velem.

Sajdik Ferenc:

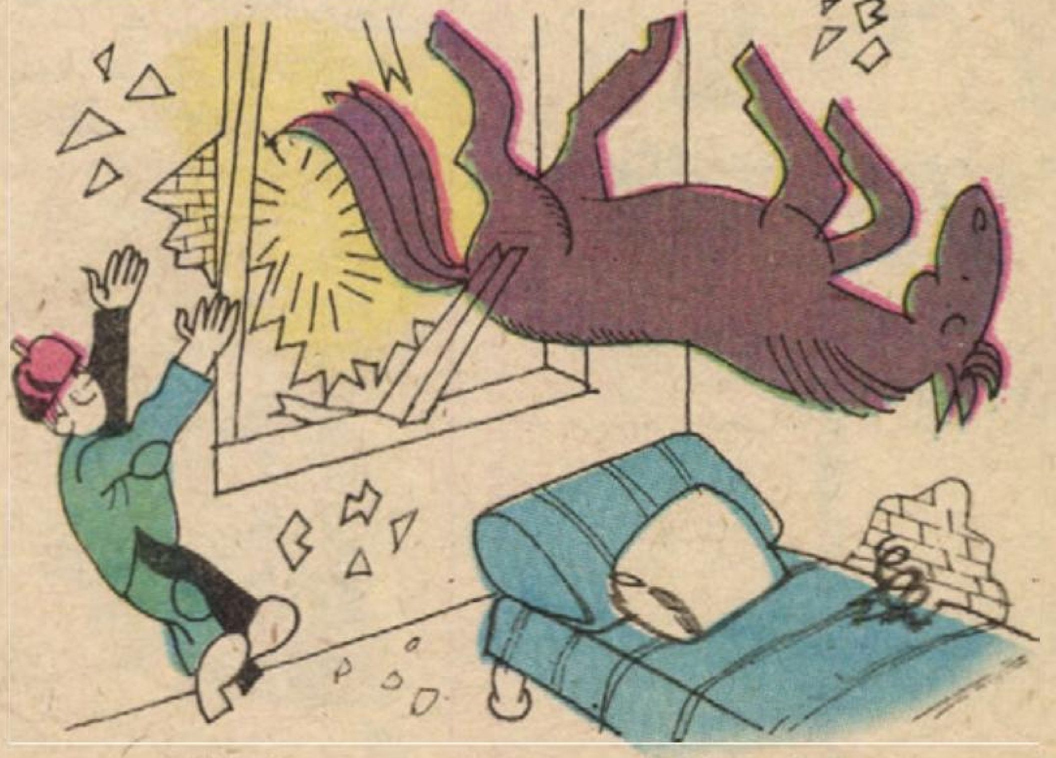
– Nem húzták ki a számaimat, amikor elfelejtettem bedobni a lottószelvényt.

Hegedűs István:

– Megúsztam az idei svájci nagy lavinaomlásokat.

Mészáros András:

– 1945-ben, amikor madárka helyett egy ló szállt be az ablakon.

VAKONDOK-történet

Történt, hogy 1995-ben a Körúton összefutottam gyermekkori cimborámmal, Mia Manóval. A kölcsönös üdvözlés után Manó felsóhajtott:

— Istenem, de szép Pest, istenem, de szép lett, amióta nem láttam. És a Körút milyen gyönyörű!

— Ezek szerint külföldre szakadt hazánk fia vagy? — kérdeztem.

— Ha bolond lennék! — felelte.

— Akkor állandó külföldi kiküldetésben vagy. KGST avagy fejlődő országok? — érdeklődtem tovább.

— Fejlődő ország, méghozzá szépen fejlődő ország: Magyarország.

— Tehát vidéken élsz elásva?

— Nem, hanem Budapesten felásva. Az Emkénél lakom.

— Akkor évekig ágyban fekvő beteg voltál.

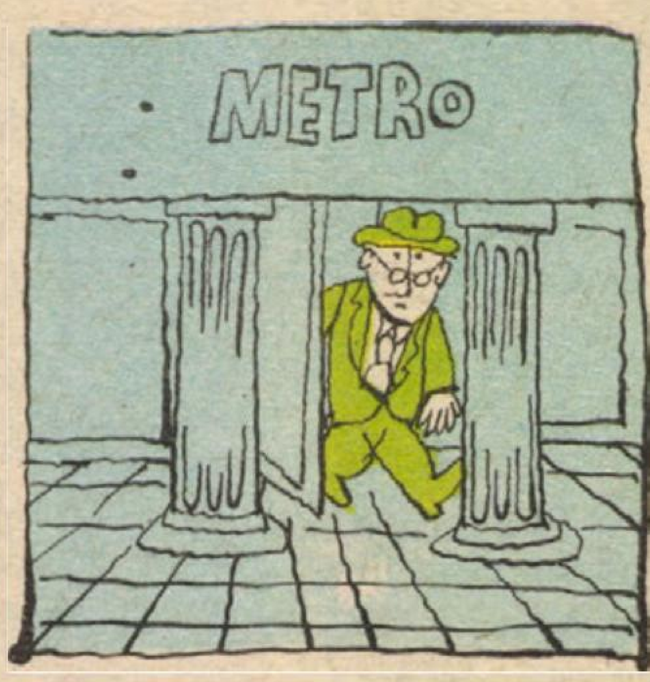
— Nem voltam beteg, és most kaptam meg az orvosi igazolást az űrhajójártassági vizsgához.

— Akkor miért láttad régen a Körutat?

— Mert metrózom.

— Mit csinálsz?

— Metróval járok, illetve csak metróval közlekedem. Talán emlékszel még, a kelet—nyugati vonallal kezdődött, aztán később jött az észak—déli, majd a dél—nyugati, az észak—nyugati és végül a

dél—keleti metró. Azóta nem voltam a föld felett, mert csak a föld alatt utazom.

— Miért?

— Mert alul sokkal gyorsabb és kényelmesebb. Úgy emlékszem, utoljára 1985-ben, a Dohány utcában voltam a föld felett, de amióta ott is metró jár, nem megyek fel, csak átszállok a föld alatt.

— És a Metróig hogy jutsz le?

— Lifttel. Az ötödik emeleten, ahol lakom, beszállok a liftbe, majd amikor a végállomáson kiszállok, már vár a lift, és felvisz egészen az alagsorig, ahol dolgozom.

— És kiismered magad a föld alatt?

— Ó, remekül. A Knézits utcai megálló fekete márvány, a Ló utcai pepita mészkő, a Bambi utcai lila bazalt, és a Kenguru-közi terrakotta márvány. A liften szintén tudom, hol járok, mert az első emelet ultramarin kék tégla, a második olívzöld macskakő, a harmadik fehér márvány és így tovább. Otthon is kiismerem magam, mert a lépcsőház sárga beton, az előszoba lila panel, a konyha zöldes csempe, a nagy szoba kékes tapéta és a feleségem rózsaszín púdert használ. Egyébként a feleségemmel úgy tervezzük, hogy idén nyáron a szabadságunk alatt egy nagy túrát teszünk. A föld felett bejárjuk az egész Erzsébetvárost.

— És ki fogjátok ismerni magatokat?

— Igen, mert az IBUSZ-tól béreltünk egy idegenvezetőt.

Miklósi Ottó

A TYÚK ÉS A TOJÁS

AVAGY: KI MIT TUD?

A tyúk és tojás váltig vitáz,
hogy melyikük volt legelébb?
Mivel e tény kissé homályos
s nem tisztázta sok ezer év.

A tojás hetykén szól a tyúkhoz:
– Ki kezdte a sort: te vagy én?
Hovatovább már nem is fontos,
érdektelen e szimpla tény.

Figyelj ide, most kioktatlak
te régimódi tyúkanyó:
ma nem azt nézik, ki volt előbb,
hanem ki előbbrevaló?

A te tolldíszed fakó, borzas,
és ósdi rajtad a ruha:
az én héjam fehér és fényes,
áramvonalam szép sima...

Mit is tanulhatnék én tőled?
Én nálam mivel vagy te több?
Ma már modernebbek és főleg
önzőbbek is az erkölcsök.

Ne hivatkozz, hogy te kreáltál:
ez nem érdem, ez nekem jár...
Légy büszke, hogy ily remek utód
őse lehetsz, te vén madár! –

A tyúk csak egyet kotkodácsol
és szól szerényen-szelíden:
– Záptojást bezzeg sokan láttak:
de záp-tyúkot?... Még nemigen. –

Bedő István

ANEKDOTÁK

Liszt Ferenc szomszédja, egy bankár, estélyt adott. Vacsora után órákon át csak igénytelen zenét, keringőket és operettrészleteket játszott valaki zongorán a vendégek közül.

A könnyű melódiák sora addig szólt, míg egyszerre megnyílt a szalon ajtaja, és váratlanul megjelent hálókabátban és papucsban: Liszt Ferenc.

A vendégek nem értették a látogatás okát és lélegzetüket visszafojtva figyelték az elkövetkezőket.

A nem éppen szalonképes öltözetű mester szó nélkül a zongora felé tartott. A szokatlanul nagy csendben a művész nyugodtan a zongorához lépett. Becsukta a zongora tetejét, lezárta, a kulcsát lehúzta, zsebre vágta és köszönés nélkül, nyugodtan eltávozott...

A budapesti Zeneakadémiának egy időben három Molnár nevezetű tanára is volt.

Tarnay Alajos zeneszerző megjegyezte:

— Három Molnár! És hárman együtt sem tudnak összehozni egy kis — L i s z t e t...

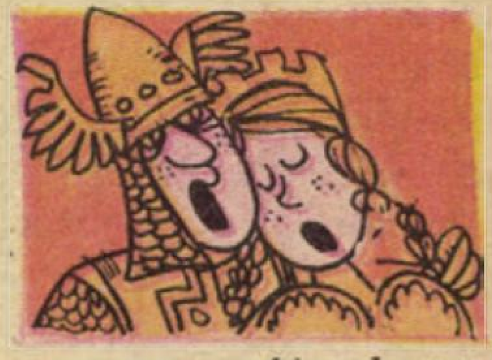
Slezák Leo, a világhírű osztrák operaénekes Londonba érkezett, ahol — hála a lelkiismeretes színházi rendezőknek és direktoroknak — a Lohengrin-előadást minden próba nélkül tartották meg. A neves tenorista Brabanti Elzát csak a színpadon láthatta meg először.

Este, az előadáson találkoztak tehát, ahol Slezák a szerepe szerint megállt ezüst fegyverzetében Elza előtt és óva intette, meg ne kérdezze tőle ki és mi s merre van hazája, mert az igen kellemetlen bonyodalmakra vezetne.

Elza, a szerepe szerint biztosította a lovagot, hogy nem fog kíváncsiskodni, mire fölcsendült a lovag vallomása: „Elzám, szeretlek téged!” Ezzel Slezák felemelte az előtte térdeplő Elzát, fejét előírás szerint ezüsttel bevont keblére vonta s halkan így szólt

— Engedje meg, Slezák vagyok.

— Nagyon örvendek, Milka Ternina — hangzott az ugyancsak suttogó válasz...

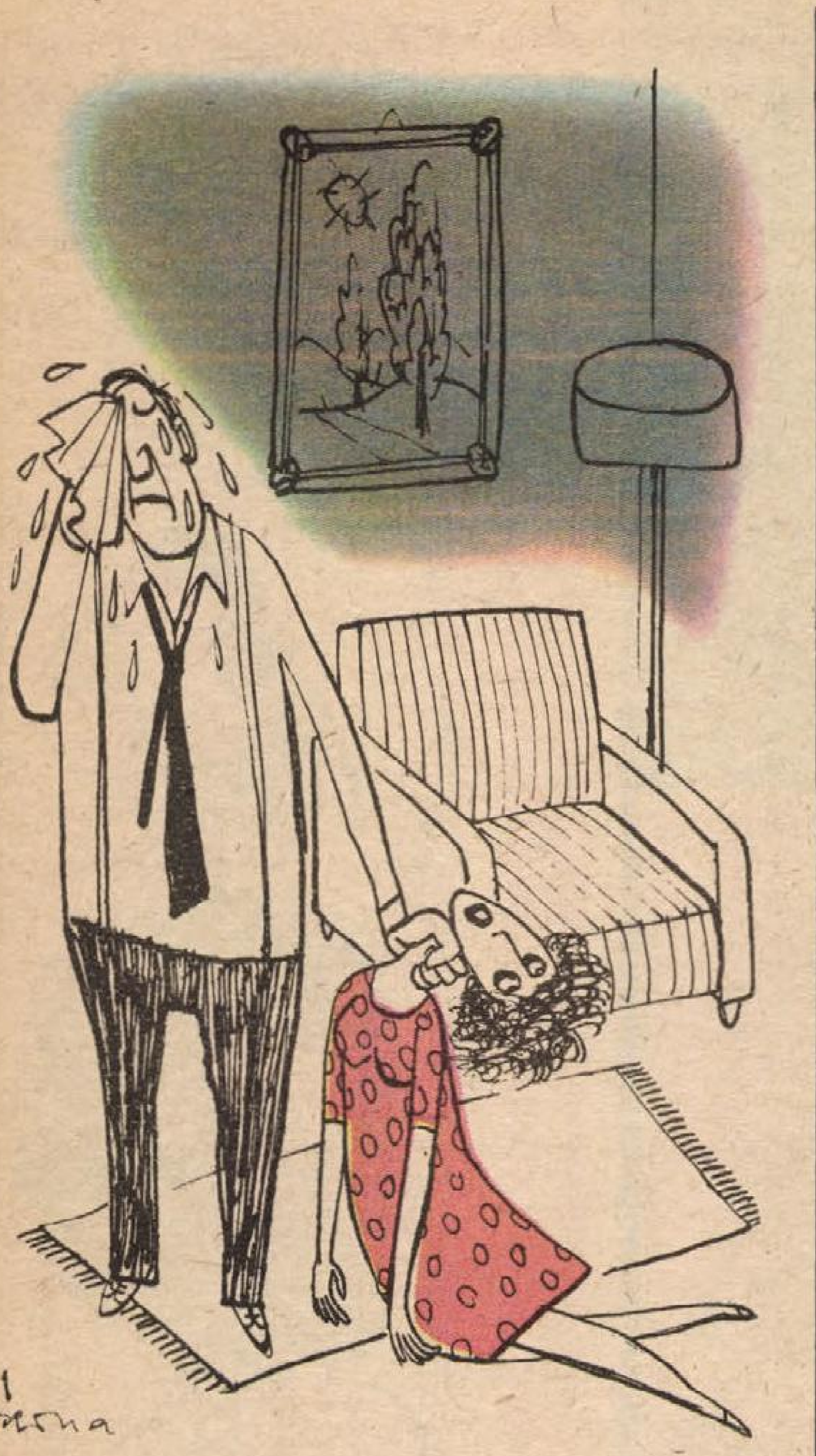

Buenos Airesben a Bajazzók-at hirdették Caruso felléptével. Előadás előtt nagy izgalom uralkodott a színházban. A baritonista hirtelen rosszul lett s képtelen volt szerepét elénekelni. Már azon tanakodtak, hogy elhalasztják az előadást, amikor a vendégszerplő Caruso segített a bajon.

Ő énekelte el a baritonista szerepét is — a kulisszák mögül.

Rendkívüli sikert aratott...

Révész Tibor gyűjtése

szentimentalizmus

VARNAI, BALÁZS-PIRI, DALLOS, SZŰR-SZABÓ, FÜLÖP, SAJDIK, BRENNER

IMPORT HUMOR

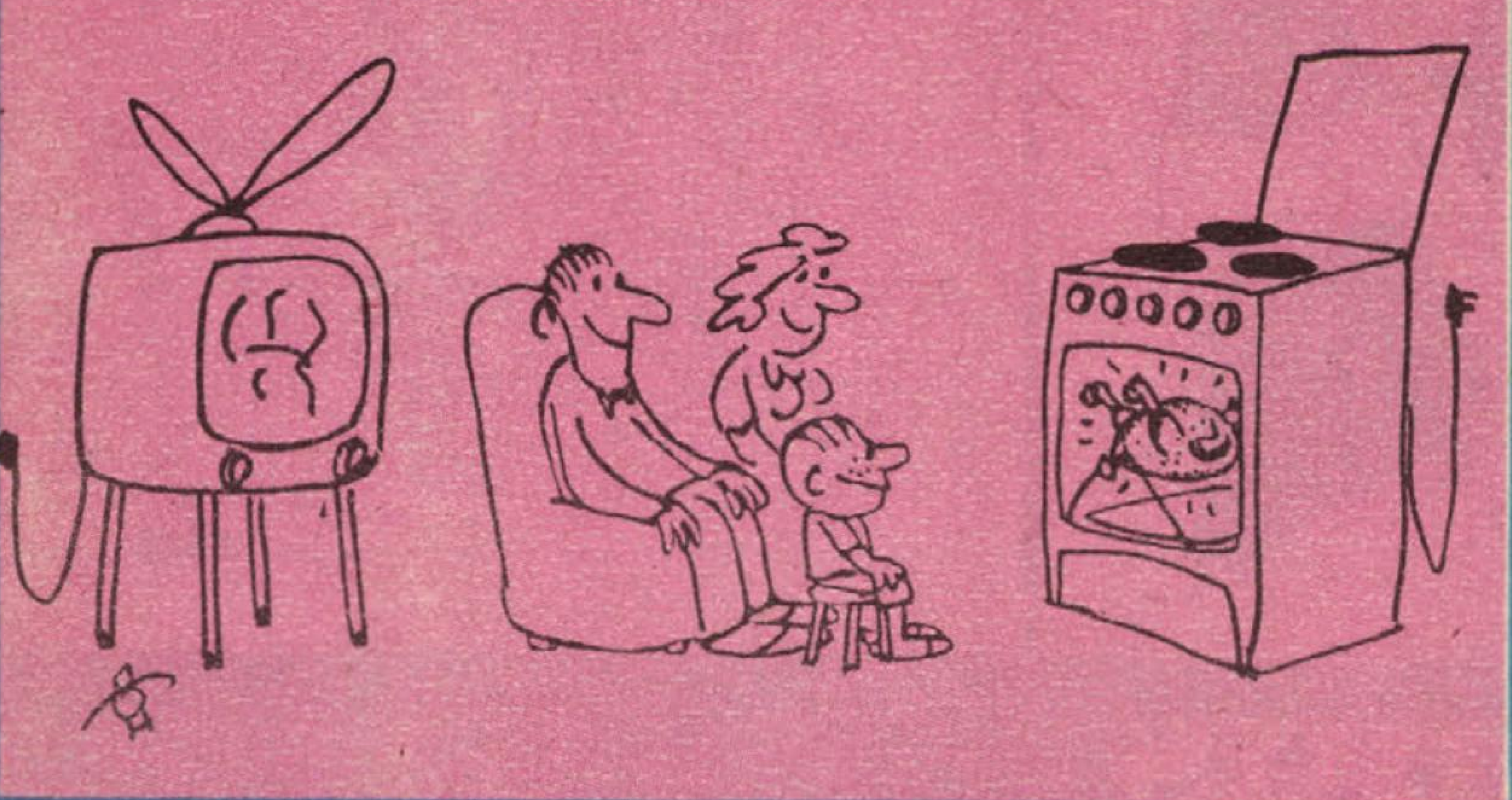
GONOSZ EMBER

– Elhiheti nekem, uram, ebben a szobában sohasem fog legyet találni...

ESTI FŐMŰSOR

– Ha nemet mond, Gertrúd, nem élem túl!

– Eszedbe ne jusson pótolni a hiányzó létrafokot, hiszen akkor ugrik a veszélyességi pótlék!

MINI MOSOLY

ÖRÖM

— Szomszéd, a maga arcáról csak úgy sugárzik az öröm! Mi történt?

— Hát van nagyobb boldogság, mint amikor az ember büszke lehet a gyerekére? Képzelje, jó magaviselete miatt a fiamnak fél évet elengedtek a börtönbüntetéséből!

GYAKORI

— Megmondaná kérem, hogyan juthatok el a városi múzeumba?

— Nem tudom, kérdezzen meg valaki mást, én helybeli vagyok.

EGY HIBA

— Nos, hogyan sikerült a házasságod?

— Tudod, a feleségem lenne a legeszményibb feleség a világon, ha nem ragaszkodna hozzá, hogy én legyek a legeszményibb férj a világon.

OK

Éjszaka van. Az utcán egy részeg ember hasztalan próbálja beledugni a kapukulcsát egy lámpaoszlopba. Arra sétál egy rendőr, gúnyosan odaszól neki:

— Mit erőlködik, jóember? Nem látja, hogy senki sincs odahaza?

— Dehogy nincs! Hiszen ég a lámpa az első emeleten.

(A moszkvai Krokodilból fordította: K. A.)

GYERMEKI FIGYELEM

– Mindjárt igent mond, csak előbb bemutat az örömszülőknek...

HIRDETÉS

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Hát így bizony elhúzódhat!

(Mihályiban fotózta Vecsey Ferrencné)

Megtört boroknak elsősegély sörönkívül is!

(Kovács László, sashalmi olvasónk fényképezte)

● *TENGERI SZÖRNYET fogott egy halász a tanzániai Kilwa kikötőjében — jelenti a Reuter Dar-es-Salaamból. — A furcsa élőlény két lába és két karja mellkasából nőtt ki. A mellkasán van egyik óriás szeme, jobb oldalán pedig a másik, mely lámpaként világít. Szarva kicsi, szája fogatlan. (A halász életkorát nem tudjuk.)*

Kár, mert ennek aztán semmi néven nevezendő jelentősége nincsen. Egyébként lehetséges, hogy a halász nem is volt öreg. Csak részeg.

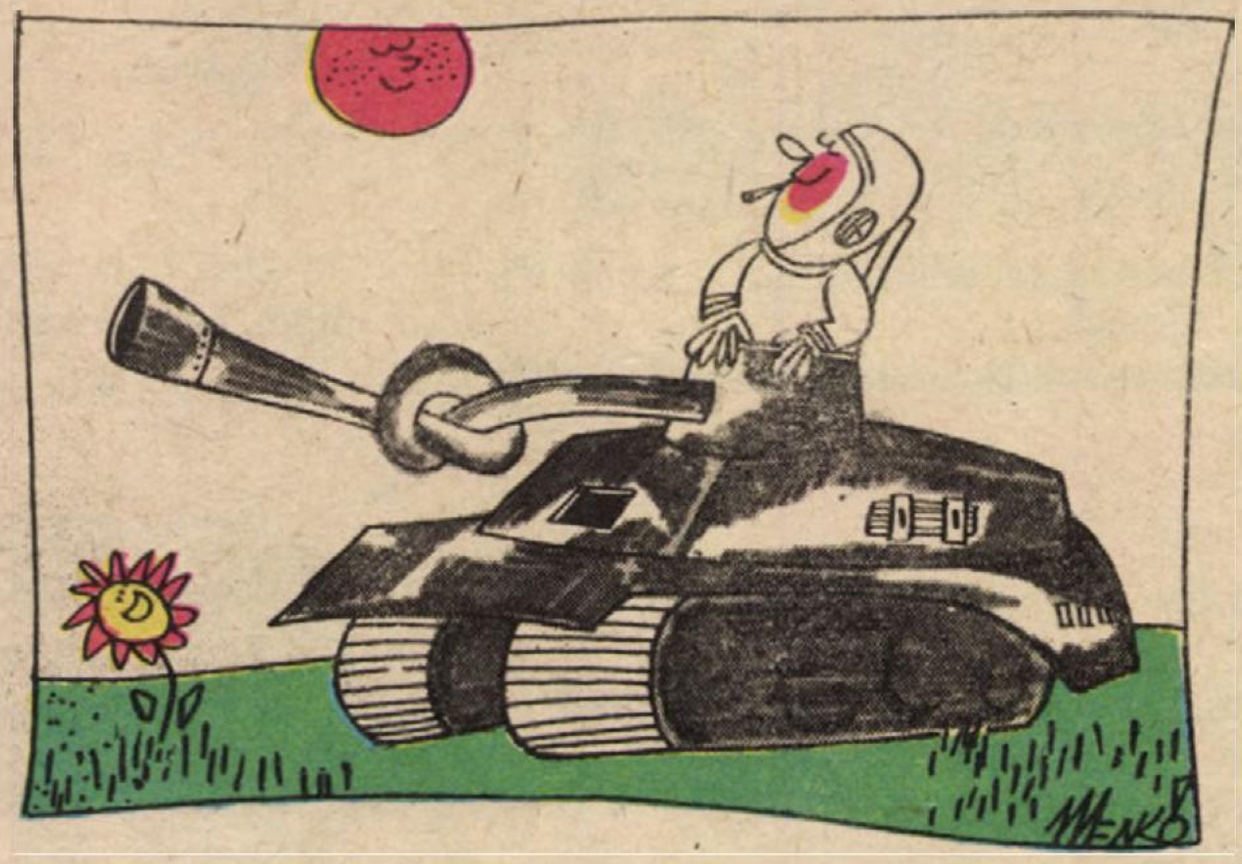
(Az Esti Hírlapból ollózta Fülöp Vilmos, székesfehérvári olvasónk)

nagylegények. Tipp: X, 1.
9. Leninváros—Rudabánya. Presztízsmérkőzés, hazai esélyekkel. Tipp: 1, X.
10. Tuzsér—Debreceni MTE. Meg lehet kongatni a vészmadarakat. Tipp: 2.
11. Hajdúböszörmény—Nagybátony. Mint fent. Tipp: 2.

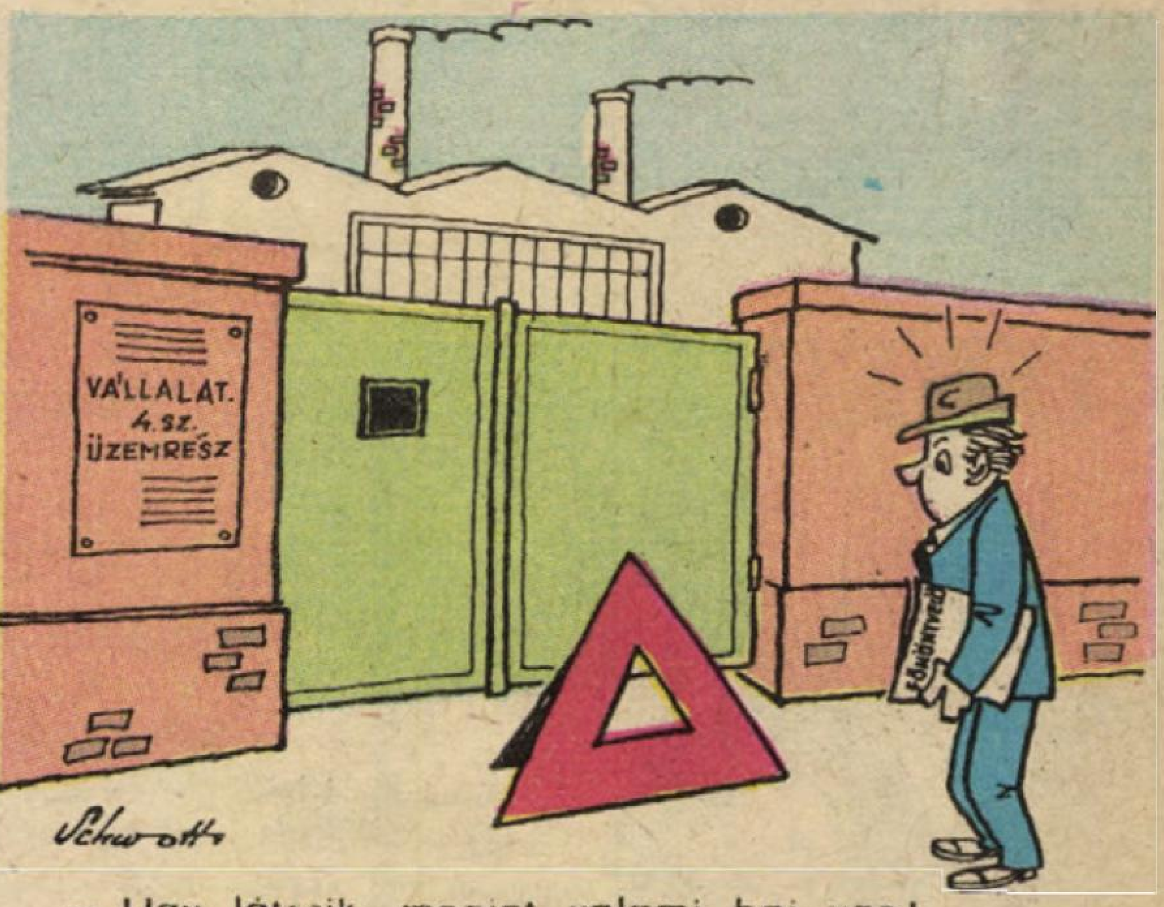
Sőt, a vészharangok már kárognak is! Lehet, hogy Tuzsér kiesik?

(A Dunántúli Napló totótippjei között észlelte Czédulás Katalin, pécsi olvasónk)

BÉKEPOLITIKA

ÜZEMZAVAR

— Úgy látszik, megint valami baj van!...

RÍMES REVÜ

PILLANTÁS AZ ERZSÉBET-HÍDRA

Kocsik torlódnak a hídon,
A szűk sávon megrekednek,
Közrekedési gócpontja
Lett ez a híd Budapestnek.

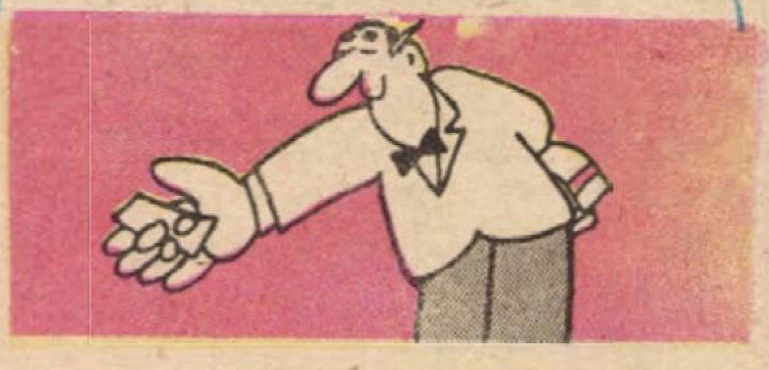
NYÁRI HAKNI

A haknizó színész siet,
Elnyeli a száma felét,
Akárhol is lép fel nyáron,
Alig lép fel, máris lelép.

TÖRTÉNELEM ALULNÉZETBEN

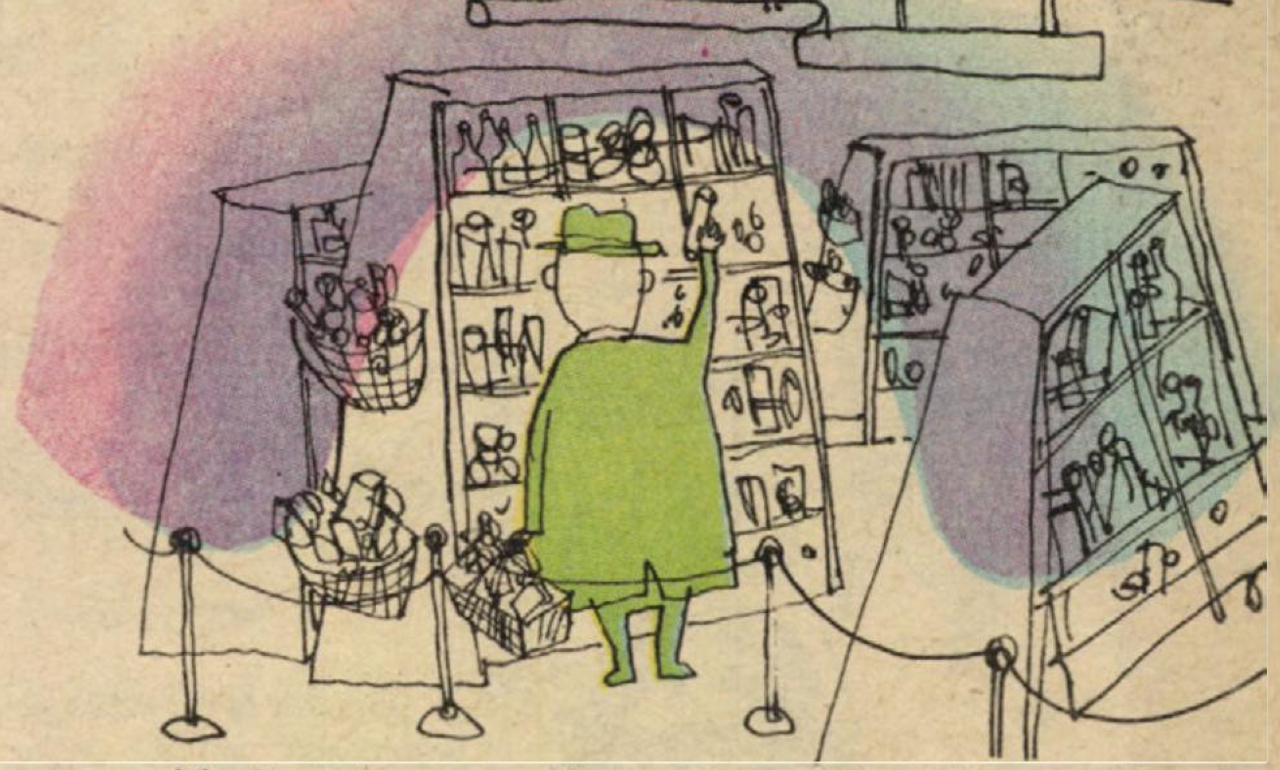
Budavárnak bevételét,
Amely harcokkal volt tele,
Túlszárnyalja a várbeli
Vendéglőknek bevétele.

Hidvéghy Ferenc

LEHOCZKI ISTVAN:

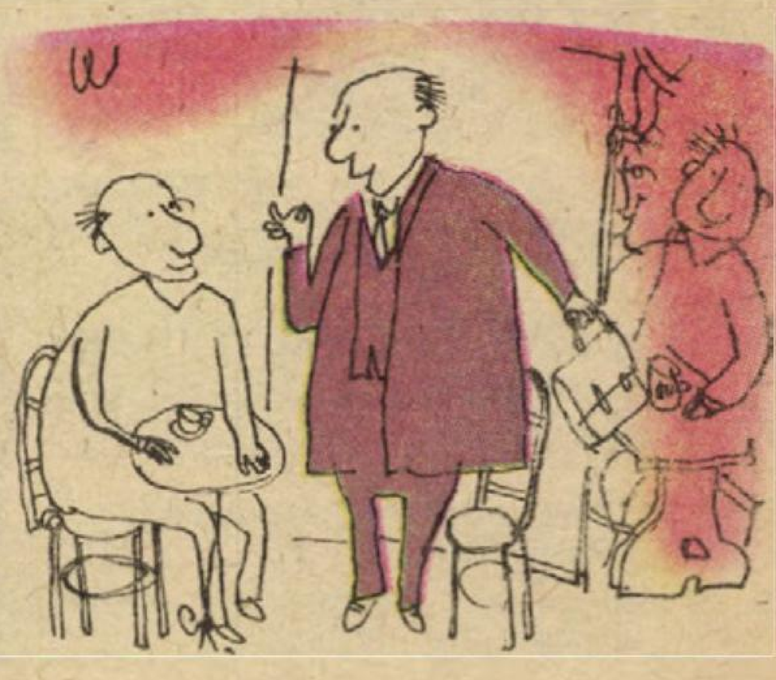
REKORDLISTA

M. Bertalan nyugdíjas 12 nap alatt könnyedén el tudja költeni a havi 1100 forintját.

H. E. üzemi szakács becsületből megette a 256 adag érintetlenül hagyott tökfőzeléket.

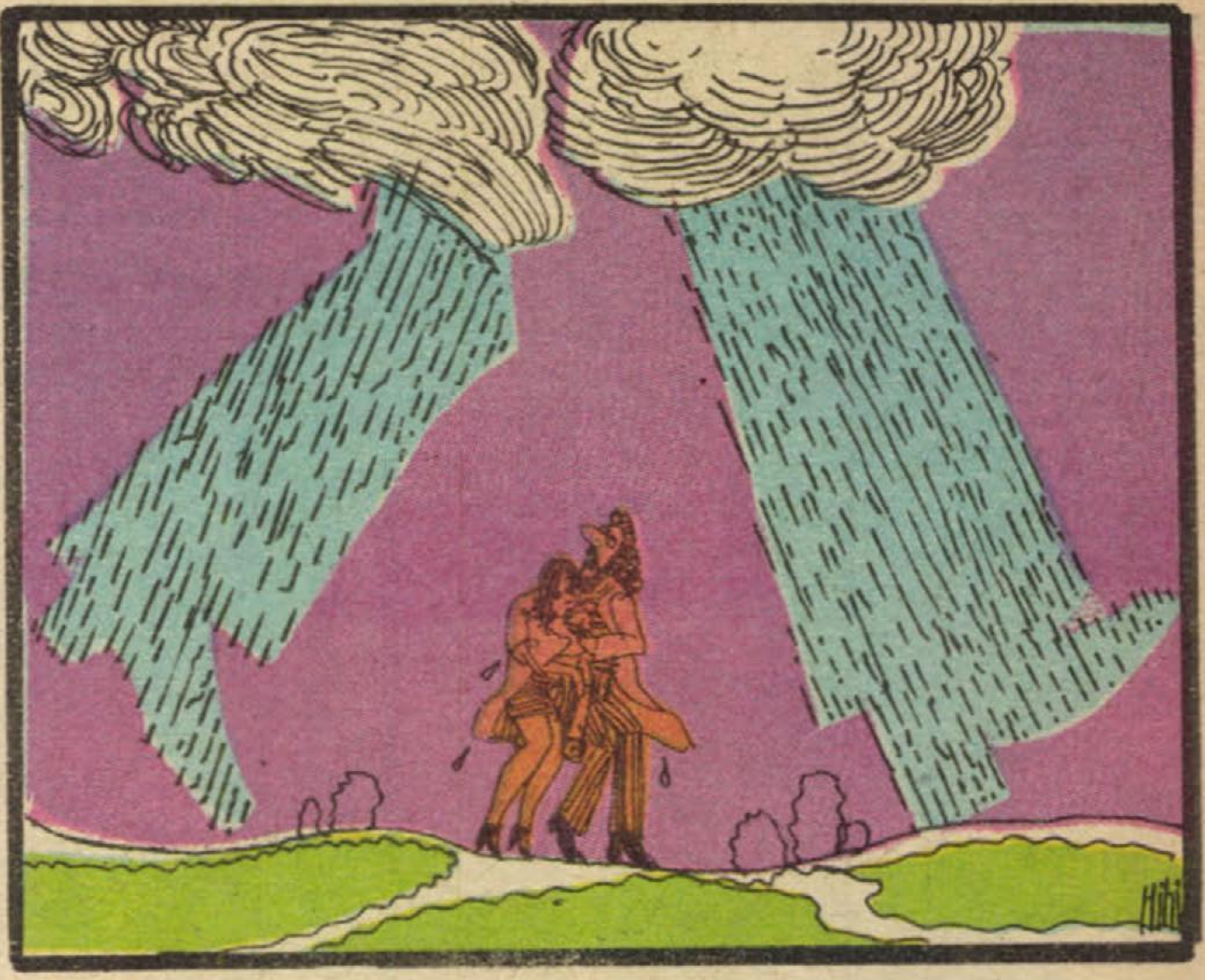
M. M. eladó 3 óra alatt eladott 4 öröklakóst és 2 társbérletet.

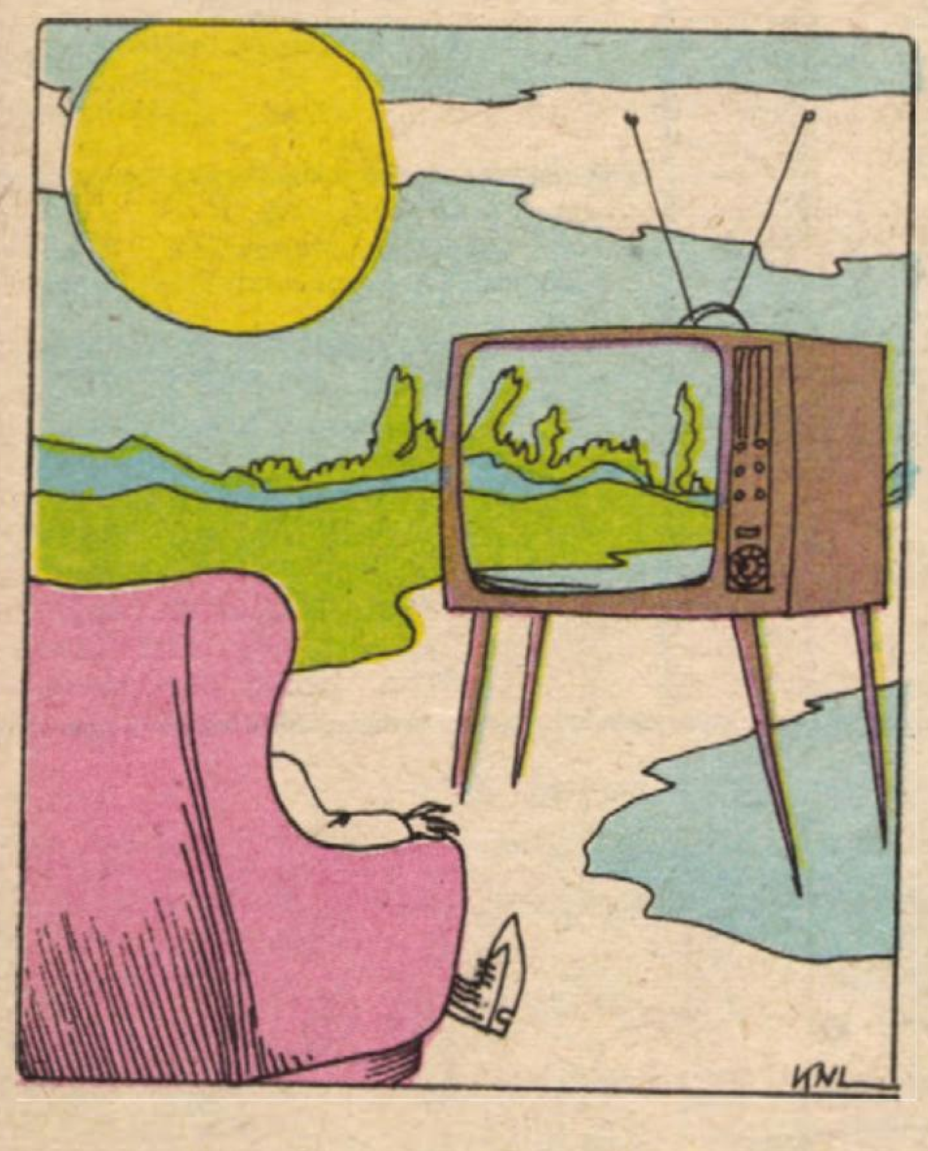
NEHÉZ NAPOK

– Meg tetszik engedni, hogy a Lóri húzza a tételt?

FUTÓ ESŐ

VISSZA A TERMÉSZETHEZ

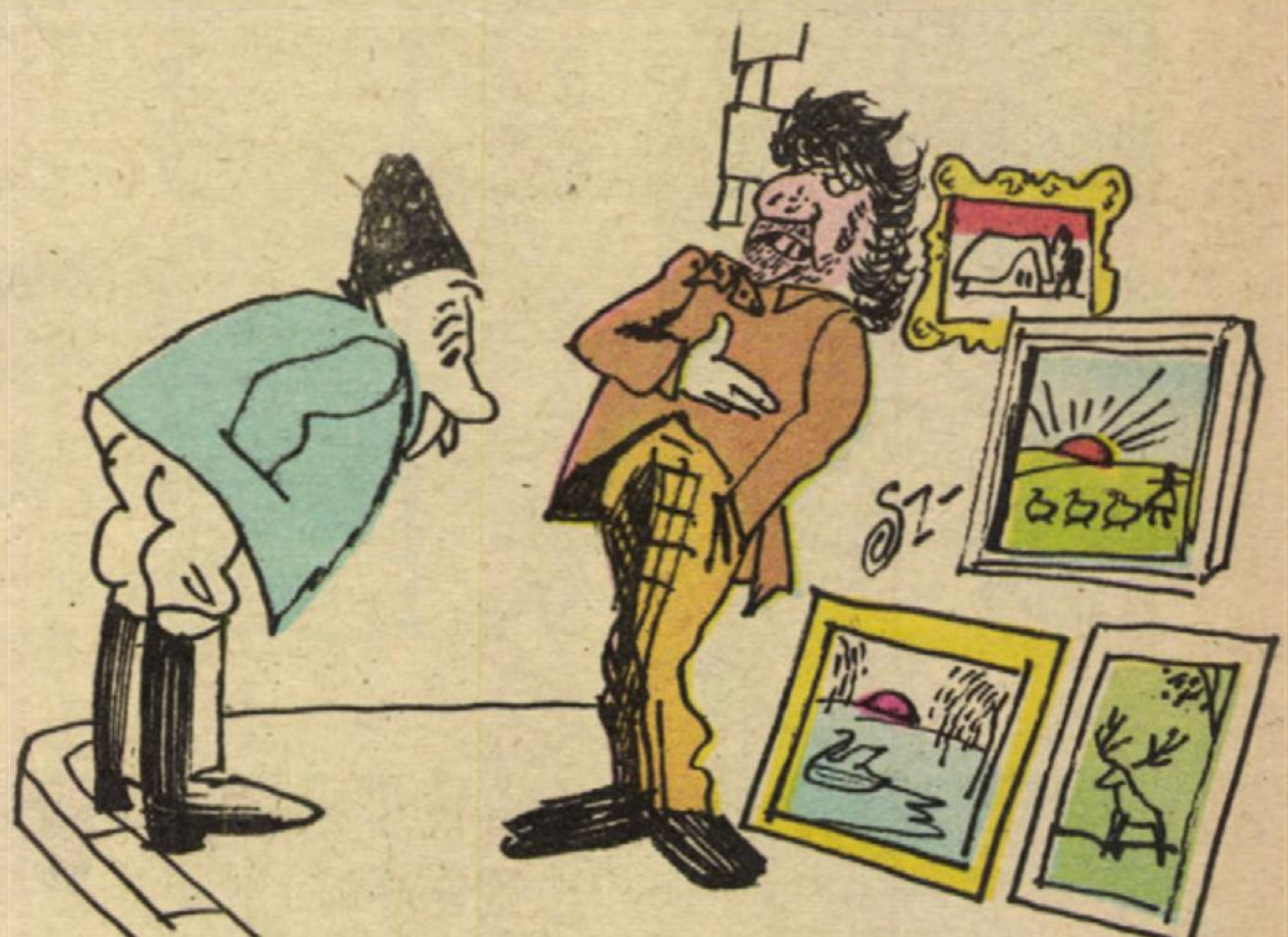

KÖRNYEZETVÉDELEM

– Ettől a hosszú telefonálástól szennyeződik a levegő ...

JÓL MENEDZSELI MAGÁT

– Uram, a Leonardo és Michelangelo tévéfilmek után rólam készül egy sorozat.

SZILÁNKOK

FURFANGOS EMBER

— Némi készpénzért elárulom önnek azt a helyet, ahol egészen biztosan nem talál egyetlen gramm aranyat sem. Így rengeteg felesleges ásástól kímélhetem meg.

RÉGEN ÉS MA

Régen a férfiak a nők kegyéért vívtak párbajt. Ma a parkolóhelyért.

A STRANDON

Ugye néha majd felöltözve is láthatom?

MEGLEPŐ

A barlangkutató hosszú kutatás után egy titkos kártyabarlangra bukkant.

REKLÁM

ITT OLYAN POCSÉK KÁVÉT FŐZÜNK, HOGY NAPI 5—6 DUPLA ELFOGYASZTÁSA SEM ÁRT MEG A KEDVES VENDÉG EGÉSZSÉGÉNEK.

BÁTOR EMBEREK

— Azt mondják, hogy New Yorkban éjszaka senki sem merészkedik ki a Central Parkba, mert rossz a közbiztonság. Lám, mi kijöttünk és semmi bajunk sem történt — mondták büszkén a gengszterek.

LEVEGŐSZENNYEZŐDÉS

— Kedves páciensem, egyet ajánlhatok: mostanában ne vegyen levegőt!

KÍNOS VENDÉG

Bélát ebédre hívták meg, de csak másnap, reggeli után tudták kituszkolni az ajtón.

KÉRDEZ A GYEREK

— Igaz-e nagyapa, hogy a ti fiatal korotokban még nem volt villany és petróleumlámpa mellett nézték a televíziót?

AZ ELSŐ JEL

Az öregedés első jele, ha fiatalnak érezzük magunkat.

BÚTORÜZLETBEN

— Egy príma, masszív íróasztalt kérek, mert én olyan főnök vagyok, aki — ha nem mennek rendben a dolgok — az asztalra csap.

ILYEN IS VAN

— Nekem ne meséljen vicceket, mert az arcizmom sem rezdül. Én a nevetést komolytalan dolognak tartom.

(galambos)

EMBERUTÁNZÓ GÉP

– Miért nem adja vissza soha a forintot?
– Megtartja borravalónak.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI ...

A Louvre-ban egy amerikai turista így szólt az emléktárgyakat árusító nőhöz:
— Szeretnék egy reprodukciót Mona Lisáról, de ha lehetne, más pózban ...
— Milyen pózban?
— Profilban.

KÁNIKULA

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

SZEMÉT-JELLEM

Az NSZK „művészeti életének” új slágere van. A sláger 35 esztendős, és Horst Schult a neve. Saját meghatározása szerint „festő és biotechnikus”. Trükkje az, hogy híres emberek háztartásának szemétládáit átvizsgálva, az ott található hulladékokból a festészetben régóta ismert „ragasztó” (kollázs) módszerrel kompozíciókat

készít. Szerinte ezek a kompozíciók éppen olyan jellemzőek az illető család magatartására és lelki életére, mint egy-egy élethű portré. A „festő és biotechnikus” legutóbb egy müncheni kiállításon óriási sikert aratott egy négyszer négy méteres deszkalapra ragasztott alkotással, amely a hírneves nyugatnémet futballcsászár, Beckenbauer szemétládájának tartalmából készült. Beckenbauer az alkotásért állítólag 15 000 márkát fizetett.

Schult most Velencébe készül, és ebből az alkalomból a müncheni Süddeutsche Zeitungnak a következő nyilatkozatot adta: „Célom az, hogy a velencei szemét felhasználásával olyan alkotást készítsek, amely tükrözi a gondolák városának feltartóztathatatlan pusztulását.”

SEGÍTŐKÉSZSÉG

Angliában számos egyházi folyóirat jelenik meg. Ezek közül az egyik legtekintélyesebb az Ely Diocesan News nevet viseli, és az ország déli részének anglikán egyházközségeiben terjesztik. E kegyes lap legutóbbi számában a következő esemény leírása jelent meg: „Az istentiszteletre felvonuló kórus tagjai rendezett sorokban vonultak a templomhajón keresztül, amikor az egyik női kórustag cipősarka beakadt a templom padlójába ágyazott rézrácsba. A rézrács alatt a templom kriptája helyezkedik el. A kórus e tagja nem akarta megzavarni az éneklést, ezért cipőjét a rácsban hagyva tovább vonult

előre a templomhajóban. Az utána lépkedő férfi kórustag segíteni akarván rajta, megkísérelte kiemelni a cipőt a rácsból, de ez nem sikerült. Így hát — hogy a cipő el ne vesszen vagy össze ne tapossák — kiemelte az egész rácsot, és úgy vonult tovább énekelve a templomhajóban. Sajnos a kórus után lépkedő és zsoltárkönyvébe tekintő tisztelendő ennek következtében leesett a kriptába, és jelenleg könnyű sérülésekkel a helyi kórházban ápolják”.

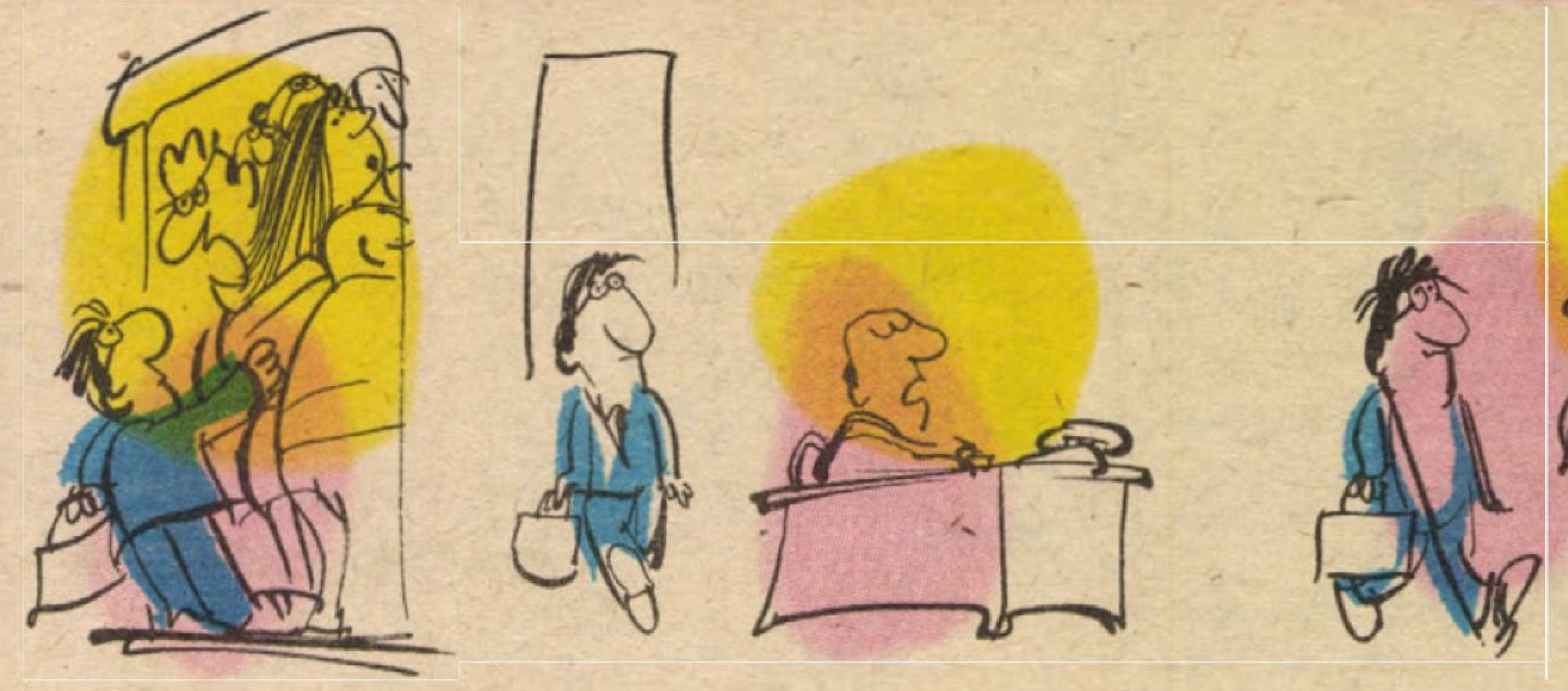
KISLEÁNY, VÁGYAKOZVA

Hirdetés a nyugatnémetországi Hamburger Abendblatt egyik legutóbbi számában: „Olyan sok új sláger van mostanában. De senki sem ír dalokat a mi elveszett Kelet-Poroszországunkról. Most egy igazi kelet-poroszországi kislány dalszöveget írt. Ki lenne hajlandó zenét szerezni hozzá? Ajánlatokat a kiadóhivatalba „Vágyakozás” jeligére kérünk.

Egy nap története

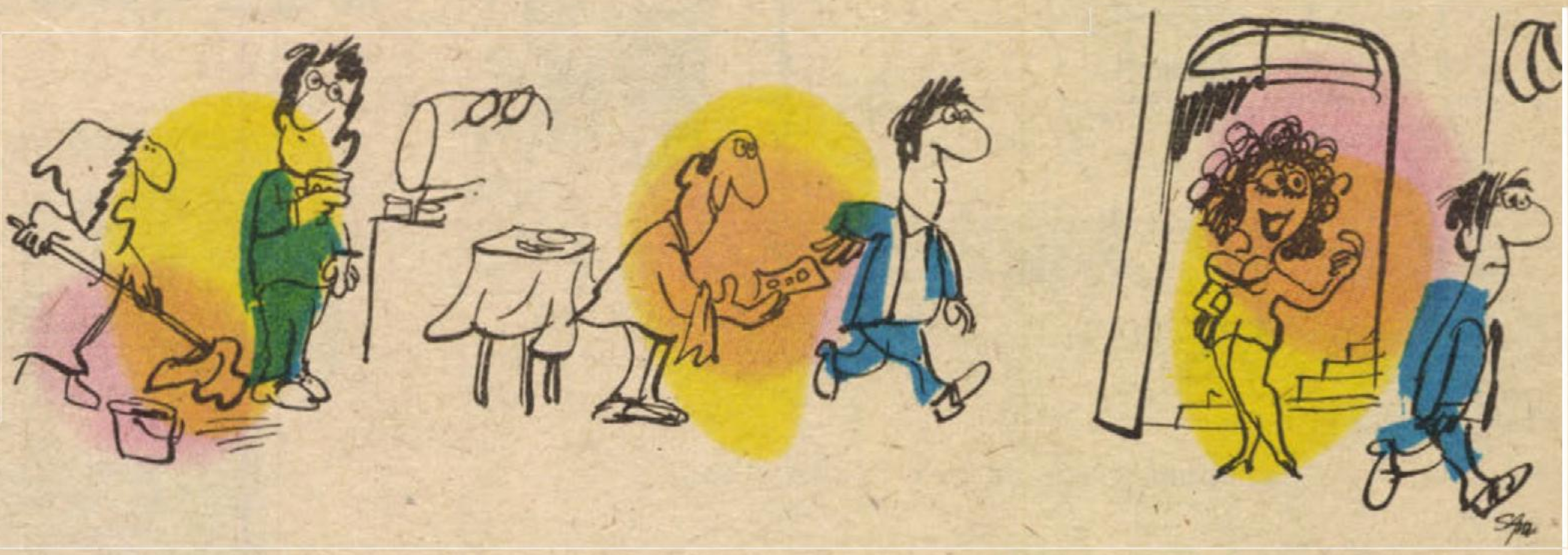
Sajdik Ferenc rajzai

7 óra: Mit tolakszol, te csibész! . . .

8 óra: Jó napot, Blazsek . . .

16 óra: Viszlát, szakikám . . .

18 óra: Menjen arrább, nagyságos úr . . .

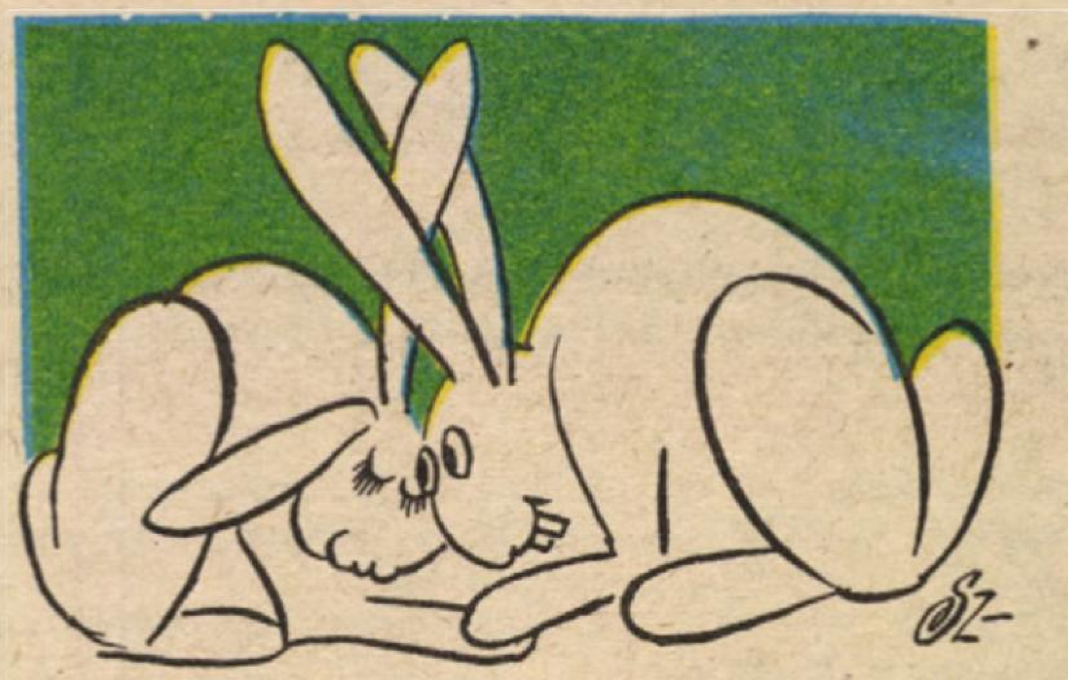
21 óra: Köszönöm, nagyfőnök.

23 óra: Hová megy, szépfiú?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

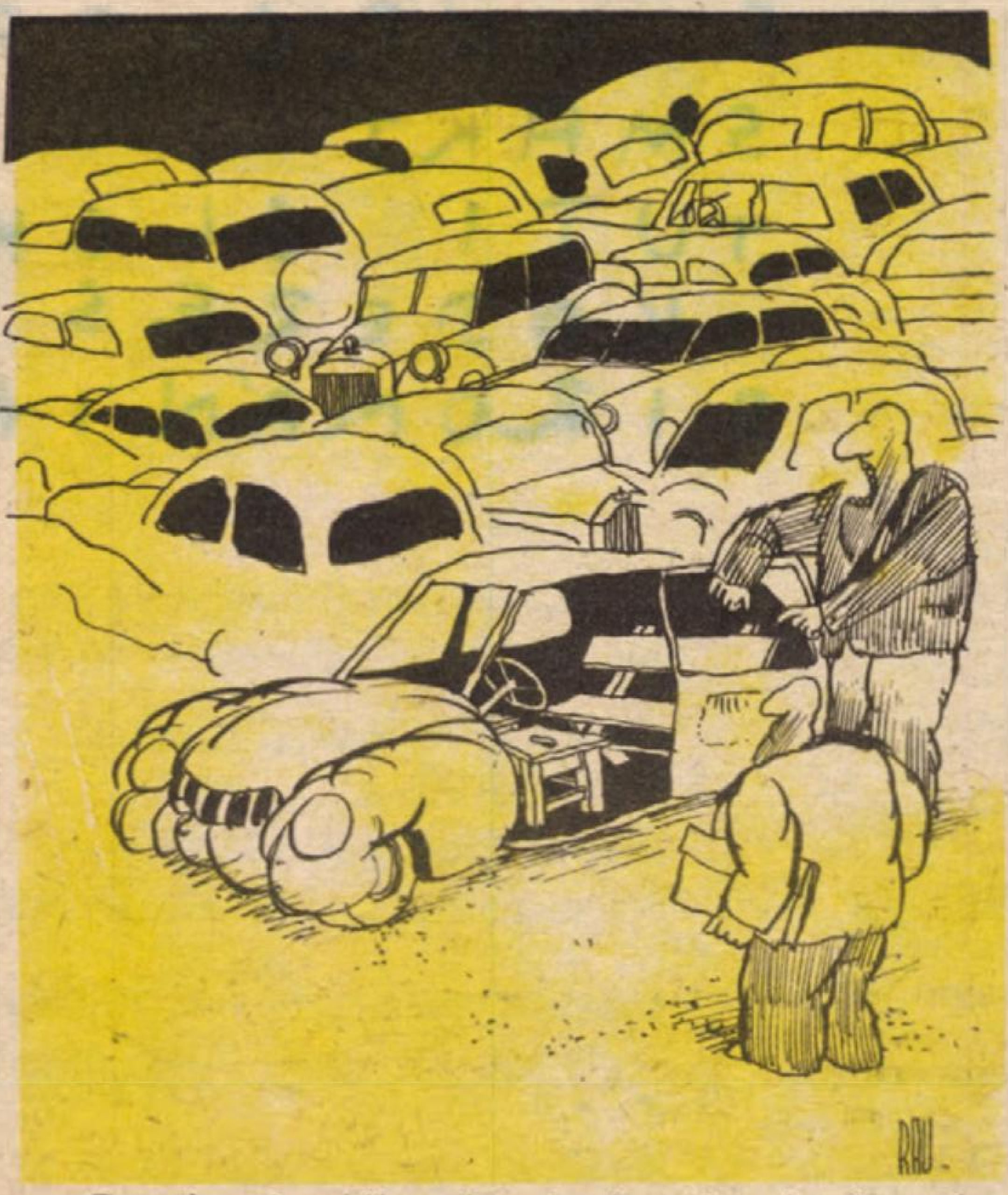
Két nő beszélget az új lakótelepen.
— Nos, hogy tetszik az új lakás?
— A lakás gyönyörű, de a konyha cipőben szorít egy kicsit . . .

PÁRVÁLASZTÁS

— És mondja, szereti a gyerekeket?

AUTÓBÖRZÉN

— Ez a kocsi valóban kispénzű embereknek való . . .

SZATIRIKUS HETILAP

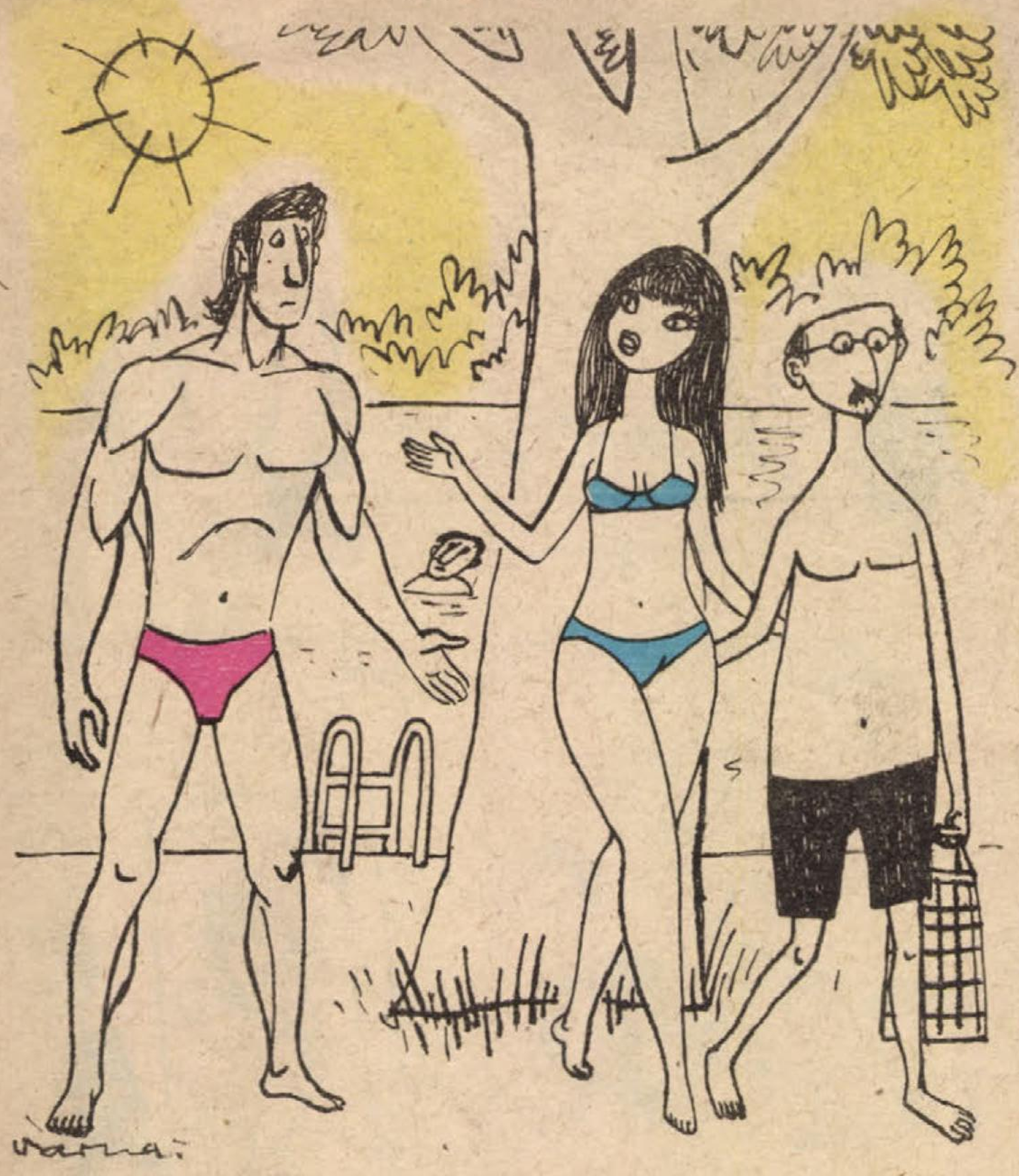
Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100 142-220

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivataloknál és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, 1/4 évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
75.2308/2-24 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 504

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

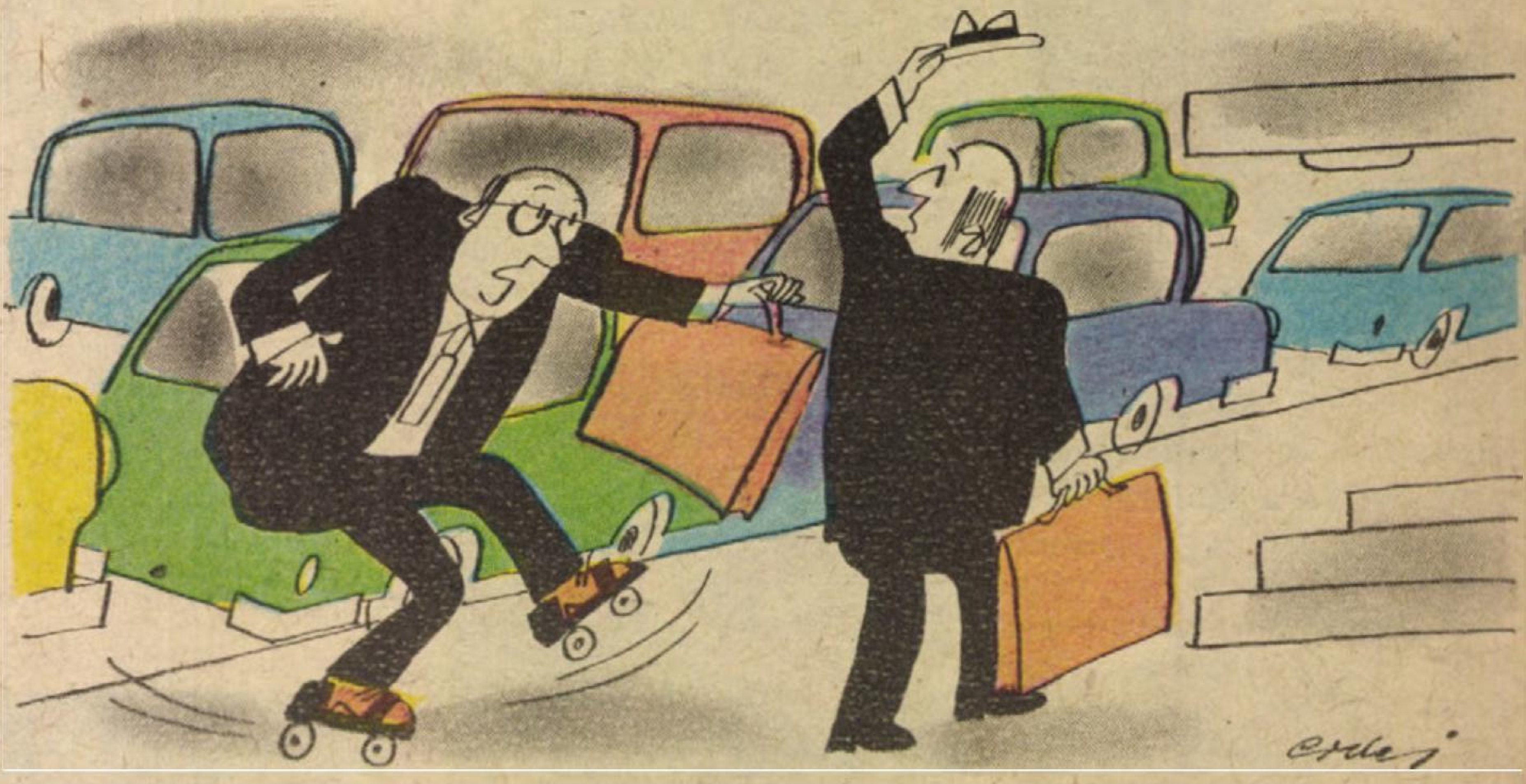
IDEÁLIS FÉRFI

— Sajnálom, Géza, de neki lakása is van!

A MEGOLDÁS

— Csak nagyon messze találtam parkolóhelyet...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Signor, adjon nekem ezer lírát, reggel óta egy falatot se ettem.

— Én sem.

— Akkor adjon kétezret és meghívom: vacsorázzon velem!

Hány ROM van a rejtvényben?

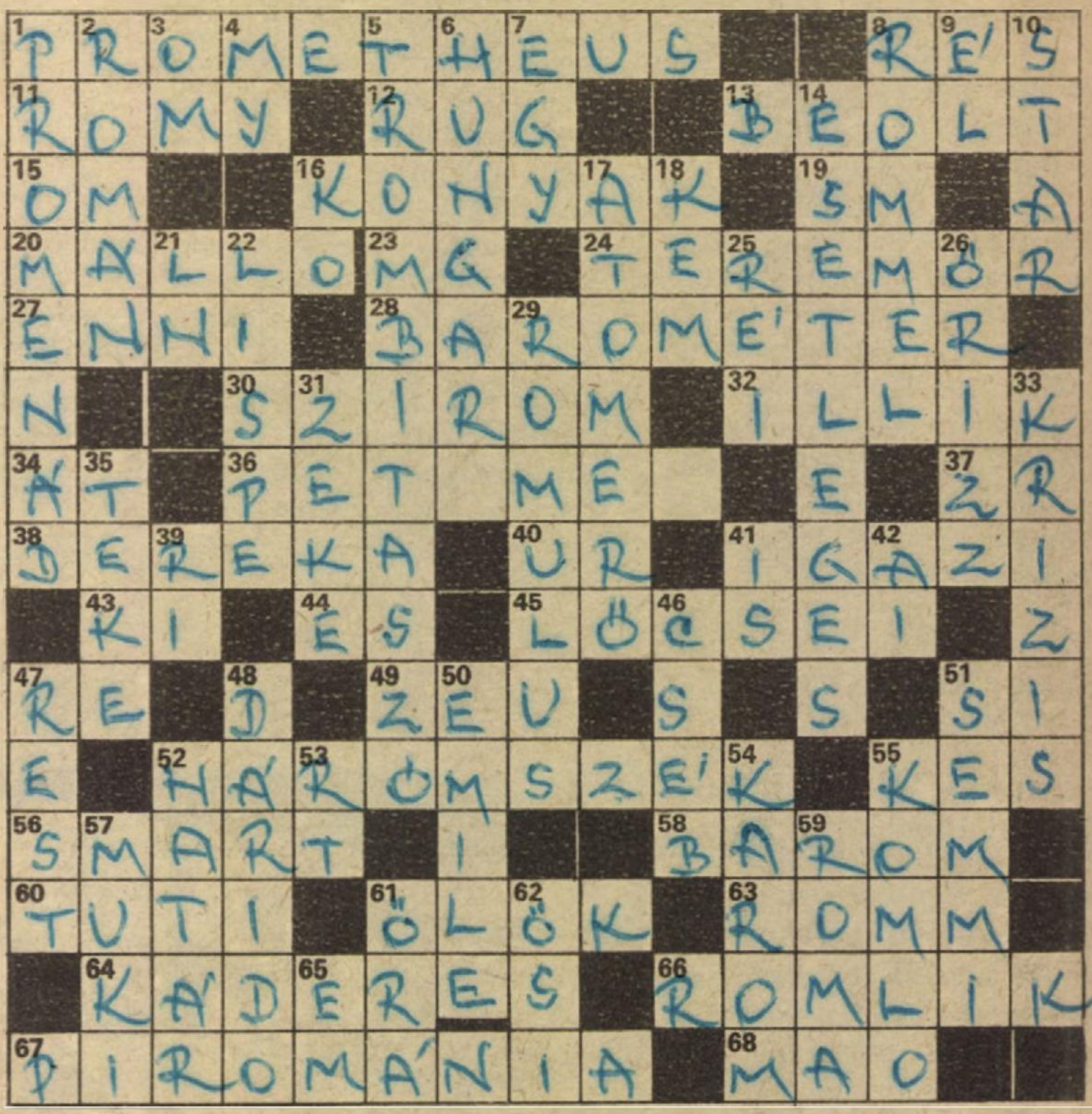
Keresztrejtvényünkben több helyen is előfordul a ROM, vagyis a R, O, M betűk ebben a sorrendben. Hányszor fordul elő — csak ezt kell beküldeni megfejtésként kizárólag levelezőlapon legkésőbb június 16-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES:

1. Mitológiai titán, aki lelopta a tüzet az égből
8. Folytonossági hiány
11. Egy német filmsztár (Schneider) keresztneve
12. A futballista
13. Betegséget előz meg
15. O. M.
16. Alkohol tartalmú innivaló
19. S. M.
20. Szétomló, elporladó
23. A magnézium vegyjele
24. Múzeumi alkalmazott
27. Táplálkozni
28. Légnyomásmérő készülék
30. A virág egyik része
32. Megfelel az illemszabályoknak
34. Igekötő
36. A cibetmacskafélék családjába tartozó emlősállat
37. Z. R.
38. Az ember ..... a mellkas és az alsótest között van
40. A hatalom birtokosa
41. Nem hamisítvány
43. Kérdőszócska
44. Kiejtett mássalhangzó
45. Az irodalomból ismert „fehér asszony" jelzője
47. Helyrag
49. Görög főisten — a vége nélkül
51. Sporteszköz
52. Egykori magyar vármegye
55. ...keny
56. Nálunk is kapható osztrák cigarettamárka
58. Nagyobb háziállat
60. Egészen biztos — „pesti" szóval
61. Gyilkolok
63. Kiváló szovjet filmrendező
64. Személyzeti ügyekkel foglalkozik
66. „Egyre rosszabbá válik"
67. A gyújtogatás beteges szenvedélye
68. Kína pártvezére

FÜGGŐLEGES

1. Sétány — közkeletű idegen szóval
2. Európai nép
3. Mint a 15. vízsz.
4. .. fair Lady
5. Amire a legöregebb harci mén is hegyezi a fülét
6. Hazánk neve egy idegen nyelven
7. Határozatlan névelő
8. Náci tábornok, akit Afrikából kikergettek
9. Életben van.
10. Csillag — angolul
14. Bizonytalan, véletlenszerű
16. Az 55. függ. eleje
17. A legkorszerűbb energia
18. Spión, de ékezet nélkül
21. L. N.
22. Olajlelőhely neve Zalában
25. Éri — összekeverve
26. Isten ...!
29. Róma egyik megalapítója
31. Rövid, zsinóros férfikabát (már nemigen viselik)
33. Nagyon súlyos, válságos helyzet
35. A kugli sportneve
39. Bőg
41. Szintén
42. A. I.
46. Egy biztosítási forma betűjele
47. Kétszer fárad
48. Nagy eszem-iszom
50. Zola keresztneve
51. A nagy nulla
52. Átlépés csak útlevéllel!
53. Részvénytársaság
54. Állati köröm
55. A sörgyártásban hasznosított növény
57. Valami olyasmi, mint a „krapek" vagy a „pasas'
59. Cigány férfi
61. Nem én rám, nem is te rád
62. Nagyon-nagyon régi
65. M

AZ IGAZGATÓ PANASZA

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Mert este ingyen jönnek, délelőtt meg pénzért."

100—100 forintot nyertek:

Márkus Gyula, 9730 Kőszeg, Hunyadi J. u. 4.

Jakab Kriszta, 1114 Bp., Villányi u. 9.

Trencsér Istvánné, 9741 Vassurány, Hársfa u. 19.

A díjakat postán küldjük el.

stop navarra si
z sidol nielsen
aszkéta nmo erg
l télennyáron
mertesteingyenj
ali lz baka c ö
légző xenon apn
á a tt l dit án
nd stop fizetve
golem ritkán ak
belevalo locs
szolgál i rizs
is apritani cet
megkésni trauma
a nzért tas r